

JAN 23 1975

GENEALOGICAL SOCIETY

OF THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER DAY SAINTS

SALT LAKE CITY, UTAH

December 1974

74e Jaargang

Nummer 12

DE STER

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

December 1974
74e Jaargang · Nummer 12

Eerste Presidium:
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:
Ezra Taft Benson   Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen   Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley   Boyd K. Packer
LeGrand Richards   Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown   Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter   L. Tom Perry

Adviseurs
J. Thomas Fyans,
John E. Carr
Doyle L. Green
Daniel H. Ludlow, Verl F. Scott

Redactie
Larry Hiller;
Carol Larsen
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring
C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen
DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 10,— per half jaar, f 19,— per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v.
Nederlandse Zending
Waldecklaan 3, Hilversum
Voor leden van de Hollandse Ring:
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingeng.

Druk
Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

INHOUDSOPGAVE

Christus' verzoening, het grootste cadeau, Marion G. Romney	487
Onvergetelijke cadeaus, Walter Stevenson, Nicole Filosa, Roger K. Williams, Takanori Endo, Edna M. Jones	490
Probeer eens voorleestoneel. „Een Kind is ons geboren”, Mabel Jones Gabbott	494
Geven en nemen, Robert J. Matthews	496
Broeder Joseph, Carl Arrington	498
Interregionale conferentie Stockholm augustus 1975	501
Vraag en antwoord	506
Zijn laatste uren, Howard W. Hunter	508
Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard ..., Boyd K. Packer	512
De bediening van de Heiland, Delbert L. Stapley	515
De kracht van ons getuigenis, Hartman Rector Jr.	518
Zegeningen uitgestort, Henry D. Taylor	522
DE kleine STER	
Drie geschenken, Ellen Earnhardt Morrison	89
Een kerstboodschap aan de kinderen van de Kerk in alle landen, Eerste Presidium	91
De kerstkaars, Lillie D. Chaffin	92
Het kerstfeest over de gehele wereld	94

Christus' verzoening, het grootste cadeau

DOOR MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Als, in deze kersttijd, mijn gedachten zich uit dankbaarheid voor Zijn genade en zegeningen, bij Jezus Christus bepalen denk ik vooral aan het grote geschenk van Zijn zoenoffer.

Mijn dankbaarheid voor Zijn verzoening van mijn eigen zonden wordt steeds groter.

Het lichamenlijk en geestelijk lijden, veroorzaakt door der mensen overtreding en zonde, dat ons dagelijks wordt voorgeschoteld door de nieuws-media, maakt de rechtvaardigen bedroefd; hun ziel smacht ernaar dat alom wordt ingezien dat al dat lijden weggenomen zou zijn, als de mens het zoenoffer van Christus begrijpt en de daartoe behorende zegeningen waardig is.

Van de twee facetten van de verzoening wordt de opstanding uit de dood in het algemeen wel aanvaard. Paulus zei kort en bondig:

„... gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (I Kor. 15:22.)

Mormon vestigt in zijn grootste rede over geloof, hoop en liefde, de aandacht op de twee aspecten van de verzoening in deze woorden:

„... waarop zult gij hopen? Ziet, ik zeg u, dat gij door de verzoening van Christus en door de kracht van Zijn opstanding hoop zult hebben om tot het eeuwige leven te worden opgewekt...” (Moro. 7:41.)

Het is niet vereist dat de mens om op te staan in Christus gelooft, „want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.” (Joh. 5:28-29.)

Door dat facet van de verzoening zal de mens worden opgewekt „tot het eeuwige leven”, waar we hier over spreken. Wachten tot de opstanding voor het ontvangen van de zegeningen van dit deel van de verzoening hoeft niet. Amulek zei hierover toen hij de Nefieten onderrichte:

Boodschap
van het Eerste
Presidium

„Nu, mijn broederen, ...zou ik willen, dat gij... vruchten ter bekering voortbracht.

... want ziet, het is nu de tijd en de dag van uw zaligheid; daarom, indien gij u wilt bekeren en uw hart niet verstokken, zal het grote plan van zaligheid onmiddellijk op u in toepassing worden gebracht.” (Alma 34:30, 31.) Als iemand waardig is de zegeningen van dit deel van de verzoening door Christus te ontvangen, worden hem door de macht Gods zijn zonden vergeven; hij wordt in de Geest wedergeboren; hij wordt een nieuw mens; vanuit de goddelijke aard die hij heeft, heeft hij „geen lust meer ... om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen.” (Mos. 5:2.) Hij heeft een gerust geweten en is vervuld van vreugd. (Zie Mos. 4:3.) Dat bedoelde Jezus toen Hij zei:

„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

„Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.

„Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.” (Mt. 11:28-30.)

Indien alle mensen in Christus zouden geloven, precies zouden geloven wat Hij zei, en Zijn geboden onderhouden, zouden de door mensen veroorzaakte moeilijkheden „als rijp voor de brandende stralen der opgaande zon wegsmelten”. (LV 121:11.)

In IV Nephi kunnen we lezen over een gemeenschap die dat deed en tweehonderd jaar lang vrede en geluk bewaarde. Hiervan lezen wij in de Schriften: „En in het zes en dertigste jaar was het ganse volk in het gehele land, zowel Nephieten als Lamanieten, tot de Here bekeerd; en er waren geen twisten en woordenwisselingen onder hen, en iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens.

En zij hadden onder hen alle dingen gemeen; zodoende waren er armen noch rijken, dienst-

knechten noch vrijen, maar zij waren allen vrijgemaakt, en deelgenoten van de hemelse gave.

En er waren geen twisten in het land wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde. En men vond geen afgunst of strijd, of moeilijk-

heden, of hoererijen, of leugen of moord, of enigerlei ontucht; en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen." (IV Ne. 2, 3, 15 en 16.)

Willen we begrijpen wat de verzoening door Christus, waardoor men in staat is het eeuwige leven

te verwerven, inhoudt, dan moeten we beseffen dat de sterfelijke mens gedurende zijn aardse leven wordt verlicht door de Geest Gods, en ook dat hij door satan wordt verzocht. Ieder mens die de leeftijd waarop hij voor zijn daden verantwoordelijk wordt bereikt heeft, geeft in zekere mate toe aan de verzoeken van satan. Jezus, die in het vlees, zowel als in de geest de Zoon van God was, vormde de enige uitzondering.

Door toe te geven aan de verzoeken van satan worden we onrein. Afhankelijk van de mate waarin we toegeven, worden we vleselijk, zinnelijk en duivels. Het gevolg is dat we verbannen worden uit de tegenwoordigheids Gods. Zonder te worden gereinigd van de smet van onze overtredingen kunnen we niet opnieuw in de tegenwoordigheid Gods worden toegelaten omdat „niets onreins ... Zijn koninkrijk [kan] ingaan.” (III Ne. 27:19.) De mensen die zich, door uitoefening van hun eigen vrije wil, hebben gediskwalificeerd voor een plaats in het Koninkrijk van God, zijn eruit verbannen en kunnen er met hun ontoereikende pogingen niet in terugkeren. Willen ze ooit terugkeren, dan moeten hun zonden worden verzoend door iemand die zelf niet verbannen is. Dat was Jezus Christus.

Alle mensen op aarde zijn „Gode gewonnen zonen en dochteren” in de geest. (LV 76:24) Jezus was Zijn eerste Geesteszoon. Toen in de geestelijke wereld de sterfelijke proeftijd voor de mens werd vastgesteld, werd Jezus Christus gekozen en aangewezen om als Gods Zoon naar de aarde te komen in het vlees, en een leven zonder zonden te leiden. Toen Hij hier was, moest Hij lijden zoveel, als nodig was om aan de eisen der gerechtigheid voor de zonden van alle mensen te voldoen.

Ongeveer 570 jaar voor Christus heeft Lehi gezegd dat Christus zou komen en „Zichzelf [offeren] als een offer voor de zonde, om te voldoen aan de vereisten der wet voor allen, die een gebroken hart en een verslagen geest hebben; voor niemand anders kan voldaan worden aan de vereisten der wet. Daarom is het zo belangrijk, dat deze dingen aan de inwoners der aarde worden bekendgemaakt, zodat zij mogen weten, dat niemand in de tegenwoordigheids Gods kan wonen dan alleen door de verdiensten, de barmhartigheid en de genade van de Heilige Messias...” (II Ne. 2:7, 8.)

Jacob voegt daaraan toe:

„Hij komt in de wereld, opdat Hij alle mensen

moge redden, indien zij naar Zijn stem willen luisteren; want ziet, Hij lijdt de pijnen van alle mensen, ja, de pijnen van ieder levend schepsel, van alle mannen, vrouwen en kinderen, die tot Adams geslacht behoren.” (II Ne. 9:21.)

1800 jaar na Zijn lijden in Gethsemane riep

Christus zelf een van de broeders tot bekering, zeggende:

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert — bekeert opdat Ik u niet met de roede Mijsnmonds sla, en met Mijn toorn en Mijn gramschap, en uw lijden hevig zij — gij weet niet hoe hevig, gij weet niet hoe verschrikkelijk, ja, gij weet niet hoe zwaar te dragen.

Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen —

Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen. (LV 19:15-19.)

Dat was de prijs die Jezus moest betalen om ons in staat te stellen, door geloof en bekering, vergeving van zonden te verkrijgen en de vreugde van het eeuwige leven; dat alles is mogelijk geworden door Zijn verzoening — ons grootste cadeau. *

ONVERGETELIJKE CADEAUS

*De goede gave
die onze Vader in
de hemel de
wereld op het
eerste kerstfeest
heeft gegeven,
heeft sedertdien op
het leven van
Zijn kinderen een
onvergetelijke
invloed gehad.
Maar hoe is het
gesteld met onze
gaven? Op de
volgende blad-
zijden vertellen
heiligen van
Engeland tot Ja-
pan ons over de
gaven van liefde
die van het kerst-
feest een belevenis
maken.*

Italië 1943

Walter Stevenson, Londen

Nooit heb ik de geest van Kerstmis zo duidelijk en onder zulke ongewone omstandigheden geopenbaard gezien als op die kerstdag in 1943.

Ik maakte deel uit van een Britse divisie die behoorde tot het Amerikaanse vijfde Leger in Italië. Er waren sedert onze landing in Salerno heel wat doden en gewonden gevallen. Nu in december rukten we langzaam op ten noorden van Napels — we hadden het koud, waren doornat, zaten onder de modder en hadden een beetje heimwee. De komende kerstdagen hadden nog nooit zo onwezenlijk en ver weg geleken.

Gebruikmakend van een tijdelijk staken van de vijandelijkheden besloten we ons te verschansen op een kleine boerderij. De landstreek was geheel verlaten en we waren daarom nogal verrast bij het binnengaan van de boerderij daarin een boer met zijn vrouw en zeven kinderen aan te treffen. Ze nodigden ons uit een bord soep mee te eten.

De boer vertelde ons dat God hen had behoed. De kinderen, tussen 2 en 14 jaar, waren dagen lang in een kelder ondergedoken geweest. Twee meisjes hadden open wonden aan het been, een ander was geraakt door een stukje van een shrapnel (een shrapnel is een projectiel met tijdschokbuis, gevuld met een groot aantal afzonderlijke kogels), en de boer had een verwonding aan zijn arm. Het merendeel van het vee was omgekomen, de schuur was afgebrand, en de zich terugtrekkende Duitsers hadden hun paarden gestolen plus het merendeel van hun voedingsmiddelen en enkele stukken huisraad. Ze hadden geen zeep, geen genees- en verbandmiddelen,

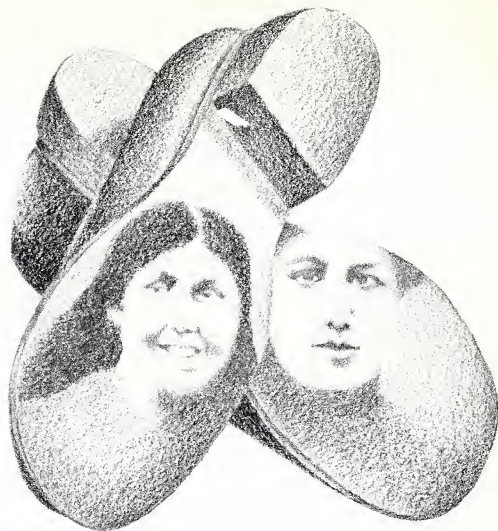

en maar erg weinig te eten, maar het huis was onbeschadigd, het gezin was bijeen, en ze wilden er niet weggaan.

Samen richtten we in hun huis een commandopost in. Ik was medisch assistent en onze commandant zei me dat ik al het mogelijke voor de kinderen moest doen. De hele batterij (= een artillerie-eenheid ter grootte van een compagnie) stelde zich in de weer voor dat gezin, voor wie Kerstmis inderdaad erg onwenzelijk was.

Zonder er iets van te zeggen zamelde we aardig wat stukken toiletzeep in, en ook talkpoeder, snoepgoed en het een en ander voor de kinderen en hun ouders. We vonden een kleine ontwortelde boom; geen traditionele kerstboom, maar we gingen aan het versieren met zilverpapier en gekleurde papierstroken. Toen we klaar waren was het de fijnste kerstboom die we ooit gezien hadden, versierd met alle liefde die die militairen hun eigen familie zo graag wilden geven. Op kerstavond tegen bedtijd hoorden we de kinderen bidden voor de Engelse militairen en hun families.

Toen we op de vroege kerstochtend de ouders onze gaven aanboden, huilden ze van vreugde. Toen was het ook de eerste maal dat iemand van ons voor het kerstdiner spaghetti kreeg, en de eerste maal dat die Italianen Engelse kerstpuding aten. Ik zal nooit vergeten hoe blij die kinderen waren met hun geschenkjes, en hun omhelzingen en zoenen waarvan iedereen tranen in de ogen kreeg. Dat gezin kende geen Engels, en de meesten van ons spraken zeer gebrekkig Italiaans, maar we begrepen allemaal de heilwens van die boer: „Als de geest die hier nu aanwezig is in het hart van alle mensen zou kunnen zijn, zou deze oorlog er nooit geweest zijn.” Voor sommige van die militairen was het hun laatste kerstfeest op aarde, en voor degenen die er heelhuids zijn afgekomen, was het ongetwijfeld het meest indrukwekkende.

Bevroren voeten en een warm hart

Nicole Filosa, Marseille, Frankrijk

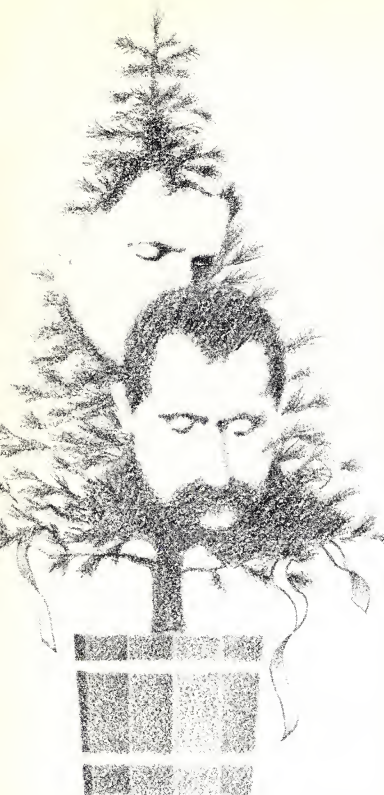
Het was dat jaar erg koud in Marseille. Alles was bevroren. Bepakt en bezakt kwam ik terug van het boodschappen doen toen ik twee Algerijnse meisjes zag van ongeveer 18 en 13 jaar. De jongste droeg alleen maar zomersandalen en haar voeten waren blauw van de kou.

Ik wilde haar graag helpen, dus liep ik op haar toe en zei: „Ik heb nog een paar goed bruikbare schoenen, maar ik ken niemand die ik ze kan geven. Als je wilt, mag je ze hebben.”

Ze kon haar oren niet geloven. „Krijg ik ze echt? Bedoelt u, nu?”

Ik zei haar dat dat waar was, en getweeën liepen ze met me mee naar huis. Ze paste de schoenen aan en ze zaten haar goed. Ze verwarmde zich even bij de kachel en bewonderde mijn kerstboom. „Zo'n mooie heb ik nog nooit gezien.”

Haar eerlijkheid trof me in het diepste van mijn hart. Als oude vriendinnen praatten we over de tradities van christenwereld en Islam, en op dat ogenblik was er alleen maar zusterlijke verbondenheid tussen ons drieën van verschillend ras en andere godsdienst. We waren alleen maar drie van Gods kinderen.

De spar in de pot

Roger K. Williams

Het was twee dagen voor Kerstmis en onze gedachten waren zo zwaar als het lemen dak boven ons hoofd. Als de enige heiligen der laatste

dagen in Shiraz in Perzië hielden mijn vrouw en ik onze eigen vergaderingen, onze eigen schriftbesprekingen, en lazen we het tijdschrift van der Kerk. Deze bezigheden gaven ons kracht, maar we misten de omgang met andere heiligen. In het bijzonder in de kersttijd.

Buiten was het donker. Het geroep van de straatventers en het geluid van hun muilieren waren verstorven. Onze baby, Jennie, van één jaar, sliep. We zaten daar in stilte zonder een woord te zeggen, totdat de stilte werd verbroken door een zwak geluid aan onze keukeendeur.

Mieke ging naar de deur. „Oh,“ zei ze uit, „wat is dat nou?“

Het ritselde hevig en er werd gegiecheld toen de zoon van onze huisbaas binnenkwam met een twee meter hoge spar in een pot. Erachter aan sleepten lange stroken crêpepapier. Hij zette hem voor ons neer, raapte de stroken papier op, en drapeerde ze over de takken, terwijl zijn moeder en zuster lachend bij de deur stonden.

We keken onze ogen uit op de boom. Witte, roze, blauwe en lila stroken hingen sierlijk over de takken met rode en groene lussen erom heen. Aan de takken zaten verscheidene katoenvlokken.

„Wat zeg je me daarvan?“ zei ik. Met moeite schraapte Mieke haar keel. „Oooh,“ zei ze, „wat is die mooi!“

Toen was alles weer stil om ons heen, maar het was een heerlijke veelzeggende stilte. Want weet u, het gezin van onze huisbaas is joydeus.

Kerstavond

Takanori Endo
Zendingsgebied Oost-Japan

Gewoonlijk liep ik zonder nadenken vlug naar huis, maar 13 jaar geleden, op de eerste avond dat ik als christen het Kerstfeest vierde, luisterde ik naar elke voetstap in de sneeuw en hield dan stil om omhoog te kijken naar de sterren, waarbij ik telkens aan Jezus Christus dacht. Een half jaar voor Kerstmis had ik de Here Jezus leren kennen. Ik dacht toen alleen maar aan veel geld verdienen, maar op een gegeven moment vroeg een goede vriend me: „Meneer Endo, zoudt u niet naar de kerk willen?“ Ik stond ervan versteld dat hij een wereld kende waarover ik nooit had nagedacht. Dat jaar vierde ik voor het eerst Kerstmis, en op die avond waarop het sneeuwde besefte ik wat er in dat halfjaar in mijn hart was gegroeid. Het was een onvervangbare gave. Later vond ik mijn metgezellin voor de eeuwigheid, en als we samen met onze vier kinderen Kerstfeest vieren, denk ik steeds terug aan dat prachtige cadeau van mijn vriend.

Laat mij buiten schot

Edna M. Tones, Leicester, Engeland

„Dit jaar blijven we thuis met de jongens”, had vader mij en de jongens die kerst medegedeeld. „Dat is weer eens wat anders. We zijn tenslotte ieder jaar met de hele familie samen — het zal best fijn zijn eens een keer op onszelf te zijn.

Ik vond het allang best; het zou misschien wel makkelijker voor me zijn eenvoudig Kerstmis te vieren, dan steeds weer te moeten vertellen aan familie en vrienden over het hoe en waarom van geen thee drinken en geen wijn drinken aan het kerstdiner. Maar nu op kerstavond wist ik dat niet meer zo zeker. Het was erg stil in huis. Gewoonlijk waren er om deze tijd heel wat mensen hier samen, deze zijn koffers uitpakkend en gene in de keuken bezig, terwijl anderen niet gestoord wilden worden om nog gauw wat laatste geschenkjes in te pakken.

Nu lagen alle cadeautjes al netjes onder de boom en was het eten al klaar. Op kerstavond in de voorgaande jaren kleepte onze familie zich warm aan en liep naar de parochiekerk voor de nachtmis. Zou mijn man vannacht de jongens willen meenemen?

Mormoon zijn was niet makkelijk. Nog zes weken geleden had mijn man gezegd: „Als je denkt dat je dit moet doen, moet je het niet laten, maar laat mij buiten schot en laat geen van je nieuwe vrienden hier in huis komen.” Ik wist dat ik absoluut gedoopt moest worden, maar zo'n onverschillige houding van mijn man had ik niet verwacht. Wilde hij een rustige kerst omdat hij dan geen uitleg hoefde te geven aan mijn familie?

Toen we met ons viere gingen

zitten voor het avondeten vroeg ik langs m'n neus weg: „Gaat er vanavond nog iemand naar de kerk?”

„Nee,” antwoordde mijn man. „De jongens en ik hebben besloten thuis te blijven en televisie te kijken.”

Het leek helemaal geen Kerstmis. Ik was blij dat de jongens erop hadden gestaan dat er een boom kwam en dat de oudste zich met de versiering ervan had belast. Voor de jongens zou het kerstfeest in ieder geval niet vervelend zijn — de oudste zou geheel in beslag worden genomen door zijn soldeerbout en stukjes draad, en de jongste door voetballen.

„Mogen we vanavond al een pakje openmaken, Mam?” vroeg die van twaalf. „Ja hè, dat doen we toch altijd?” Na wat plagen en lachen pakten we allemaal één pakje.

„Hier,” zei vader en legde een zwaar pak op mijn schoot. Het was een keurig rechthoekig pak, onberispelijk ingepakt met in een hoek een bijpassende rozet. Toen ik voorzichtig het plakbank eraf had gehaald, hadden de jongens hun doos al uitgepakt en zaten de inhoud te bewonderen. Mijn man sloeg elke beweging van me gade. Zo langzamerhand had ik in de gaten dat het een boek was met een blauw kaft. Ik kon het nauwelijks geloven toen ik de titel zag — *Het Boek van Mormon!* Met platen! Ik had over deze uitgave gehoord, maar de leden van mijn kleine zondagsschool waren even nieuw als ik en niemand had een exemplaar.

„Geweldig zeg! Dank je wel!” bracht ik uit. „Hoe kom je eraan?”

„Nou,” zei hij, „in dat tijdschrift

dat je hier hebt laten liggen trof ik het adres aan van een boekwinkel in Surrey. Daarom heb ik een snippermiddag genomen en ben erheen gereden en heb net zolang gezocht tot ik hem vond.”

Ik probeerde niet te huilen. „Maar waarom? Ik dacht dat je...”

„Omdat ik van je houd,” zei hij zacht. „Omdat ik van je houd.”

Naschrift: De man en jongste zoon van zuster Jones zijn beiden enige tijd daarna lid geworden van de Kerk. Ze zijn allemaal actief werkzaam in de ring Leicester. *

Probeer eens voorleestoneel

„Een kind is ons geboren”

DOOR MABEL JONES GABBOTT

Een kijkje bij hen die het eerste kerstfeest kunnen hebben meegemaakt.

Hoe kan het kerstverhaal voor de gezinsleden betekenis krijgen? Dat kan onder andere door dit stukje voorleestoneel op te voeren, waarin figuren uit de bijbel ons op de hoogte brengen met wat zij over deze heilige gebeurtenis dachten. Het gezin kan meer personen inzetten, rekwisieten en decor gebruiken, vereenvoudigen en uitbreiden ... de mogelijkheden zijn onbeperkt.

JOZEF

God vol genade!
Zij is behouden.
Uw Zoon is geboren.
Hoe wonderlijk zijn Uw wegen;
En hoe wijs!
De Zoon van God, geboren uit een maagd,
zoals de engel sprak,
Want waarlijk ik heb haar niet bekend.
Wat mooi is Maria
Geen vermoeidheid is er nu in haar,
Maar een ongelooflijke straling.

Vreemd, ja vreemd, dat het gebod van de keizer
ons deze lange weg moest voeren —
„En u Bethlehem,” het is geschreven.
Maria was zo moe,
En er was geen plaats
Dan deze stal
„Opdat alle dingen zouden worden vervuld.”

WAARDIN:

Maar er was geen plaats;
we zaten vol, overvol;

Bovendien was ze temidden van die luidruchtige mensen niet op haar plaats.

Het zou niet rustig genoeg voor haar zijn, ze stond immers op het punt te bevallen.

Ze zag er zo pips uit

dat het niet lang meer zou duren

Ik zou haar in de herberg graag onderdak hebben gegeven;

Maar waar was het rustig voor haar in al dat lawaai.

Toch wilde mijn nam ze wegsturen.

Ik ben blij dat de stal

waar ze rust vonden goed schoon was.

HERDER:

Hier op deze heuvel stonden we,

Wakend.

De kudden waren rusteloos.

Misschien voelden ze het ongewone van de nacht aan.

Plotseling was de lucht stralend verlicht

En daalde de engel des Heren op ons neer,

De heerlijkheid des Heren omstraalde ons,

En wij vreesden met grote vrees.

Als ik alleen zou zijn geweest

zou ik aan de echtheid getwijfeld hebben,

Maar het was echt.

We hoorden de engel zeggen:

„U is heden geboren de Zaligmaker, in de stad Davids.”

Dat hoorden we!

En wij zagen de hemelse heirscharen,

En hoorden ze God loven:

„Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!”

Ik ben erg blij dat ik naar Bethlehem ben gegaan

en het heilige Kind heb gezien

gewikkeld in doeken

en liggende in een kribbe —

de Zaligmaker, Christus de Here.

Wat geweldig van Hem om zo eenvoudig naar ons te komen.

MARIA:

Het is voorbij.

Deze kostbare lange maanden heeft Hij deel gehad

aan mijn hartslag

mijn ademhaling

Nu is Hij er,

Hij is gezond en volmaakt

Ik heb het leven geschonken aan een zoon.

Dat Hij Gods Zoon is is voor mij even wonderlijk

als voor ieder ander die het gelooft,

Oh, iedere geboorte een klein wonder —

een wonder van geloof en liefde

en Gods eigen wonderlijke werk.

Maar toch geen zo groot als dit.

Want Gabriël zei: „Dat Heilige, dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden.” (LK 1:35.)

Ik vraag me af waarom deze nederige plaats — deze stal.

Is het een voorspelling omtrent het leven van Gods

eigen Zoon onder de nederigen op aarde?

Misschien wel.

Toch zullen koningen zich voor Hem buigen.

En wijzen naar Zijn woorden luisteren,

En kleine kinderen Hem liefhebben.

De kleine is nu stil

Mijn tijd is voorbij

Laat de aarde haar Koning ontvangen.

Gods Zoon is geboren.

WIJZEN:

Wij zagen een groot licht, plotseling

in heerlijkheid doorbreken,

zelfs de eindeloze ruimte beziend

Als een magneet leidde de ster ons, weergaloos, uit het oosten.

Geдреven door lange studie en onderzoek

zamelden we mirre, wierook en goud bijeen

en haastten ons door de woestijn,

steeds op zoek naar de door de hemel voorzegde

Gave.

„Waar is”, vroegen wij, „de geboren Koning der Joden?”

Maar Herodes zei het niet te weten,

Geen plotseling nieuws over een wonder of een licht of een uitverkoren Wezen.

Totdat zijn opperpriesters en schriftgeleerden,

ziende dat wij de waarheid zochten,

zich plotseling herinnerden dat ze hadden gehoord:

„In Bethlehem in Judea”.

„Brenge mij verslag uit”, zei Herodes, „zodat, als u Hem hebt gevonden, ik Hem ook kan aanbidden.”

En daar in het huis

vonden we de Kleine met Maria zijn moeder

en we knielden neer

en aanbaden Hem.

Maar langs een andere weg gingen we terug

naar ons eigen verre land

omdat we in onze droom waren gewaarschuwd

voor de plannen van Herodes.

Hij was de Koning

Wij hadden in het oosten de ster gezien;

Wij kwamen en hebben Hem in Bethlehem aanbeden.

Wij hebben de Koning gezien van wie is voorzegd dat Hij de hele aarde zou redden.

Geven en nemen

DOOR ROBERT J. MATTHEWS

Met Kerstmis in het vooruitzicht beginnen velen te denken aan geven en ontvangen. Het is niet met zekerheid bekend wanneer en waar de gewoonte ontstond elkaar met Kerstmis geschenken te geven. Misschien begon het met de mannen uit het oosten die het kindeke Jezus kwamen aanbidden, „... en hun schatten opengedaan hebbende, brachten zij Hem geschenken: goud, en wierook, en mirre.” (Mattheüs 2:11.) Of misschien begon het geven van geschenken ook wel omdat Jezus zelf het geschenk van God aan het mensdom is, en omdat Hij zelfs Zijn leven gaf om de mens te verlossen.

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe.” (Johannes 3:16.)

„Ik ben de goede Herder; de goede herder stelt zijn leven voor de schapen ...

Niemand neemt hetzelfde van Mij, maar Ik leg het van Mijzelf af ... Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden.” (Johannes 10:11, 18; 15:13.)

En Paulus zei, „... dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.” (Galaten 2:20.)

Wat ook de bron van dit gebruik moge zijn, een feit is dat veel mensen heden ten dage in de kersttijd geschenken geven en ontvangen.

De Schriften hebben ons iets te zeggen over geven en ontvangen. Een van de bekendste uitspraken doet Paulus aan de ouderlingen van Efeze. Hij zegt: „... men ... moet ... gedenken aan de woorden van den Heere Jezus, dat Hij gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” (Handelingen 20:35.) Wij zijn Paulus bijzonder dankbaar, dat hij deze uitspraak van de Meester heeft vastgelegd, want nergens anders in onze hedendaagse Schriften, die de woorden van Christus bevatten, vinden wij deze duidelijke uitspraak, niettegenstaande wij vele verklaringen van Christus met betrekking tot dit onderwerp hebben.

Jezus leerde Zijn discipelen dat onze hemelse Vader vriendelijk is en belang stelt in het welzijn van al Zijn kinderen en wel op een zeer vaderlijke wijze. Hij zei:

„... Of wat mens is er onder u, zo zijn zoon hem zou bidden om brood, die hem een steen zal geven?

„En zo hij hem om een vis zou bidden, die hem een slang zal geven?

„Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven dengenen, die ze van Hem bidden!” (Mattheüs 7:9, 11.)

Omdat onze Vader mild is in het geven, legde Jezus ons uit dat wij ook menslievend voor elkaar moeten zijn — niet alleen voor onze vrienden, maar voor allen die hulp behoeven. De Vader heeft het voorbeeld gegeven: „want Hij doet Zijn zoon opgaan over bozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.” (Mattheüs 5:45.) Daarom moeten wij mensen altijd goede geschenken geven aan degenen die niet onze vrienden zijn opdat „... gij moogt kinderen zijn uws Vaders, Die in de hemelen is ...”

„Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?

„En indien gij uw broeders alleen groet, wat doet gij boven anderen? Doen ook niet de tollenaars alzo?” (Mattheüs 5:46, 47.)

Want zoals Jakob ons leerde: „Acht uw broederen als uzelf, en zijt gemeenzaam met allen en vrijgevig met uw middelen, zodat zij rijk mogen zijn, evenals gij.” (Jakob 2:17.)

Maar wij moeten gewillig zijn om te geven, niet met tegezin en niet karig: „Want ziet, wanneer iemand, die slecht is, een gave offert, doet hij het met tegezin; daarom wordt het hem toegerekend, alsof hij de gave had behouden...” (Moroni 7:8.)

„Een iegelijk doe, gelijk hij in zijn hart voorneemt; niet uit droefheid, of uit noodwang; want God heeft een blijmoedigen gever lief.” (II Korinthiërs 9:7.)

En tijdens het hoogtepunt van de vreugde en het vasten over het feit dat zij waren verlost van de onderdrukking door hun vijanden kregen de Joden van weleer aanwijzingen tot „der zending van delen aan elkander, en der gaven aan de armen.” (Esther 9:22.)

Maar van de vele gaven, die onze hemelse Vader ons verleent, is Zijn grootste gave Zijn Zoon, terwijl „elke

goede gave van Christus komt." (Moroni 10:18.) Paulus zei het op de volgende wijze:

„Maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere." (Romeinen 6:23.)

„Maar aan elkeen van ons is de genade gegeven, naar de maat der gave van Christus." (Efeziërs 4:7.)

„Doch Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave." (2 Korinthiërs 9:15.)

En door middel van de profeet Joseph Smith heeft de Here nog meer tot ons gesproken:

„Indien gij goed zult doen, ja, en tot het einde getrouw blijven, zult gij zalig worden in het koninkrijk Gods, hetgeen de grootste van alle gaven Gods is; want er is geen grotere gave, dan de gave der zaligheid." (LV 6:13.)

Alhoewel dit de grootste van alle gaven Gods is, kan zij niet tijdens dit sterfelijk leven in zijn volheid worden ontvangen. Maar de Heere heeft een gave, die wij kunnen ontvangen wanneer wij in het vlees zijn. Dit is de gave van de Heilige Geest, welke de grootste gave is die de mens in dit sterfelijk leven kan ontvangen. Nefi schreef dat de Heilige Geest „welke Gods gave is aan allen, die Hem ijverig zoeken ... Want hij, die ijverig zoekt, zal vinden, en de geheimenissen Gods zullen hem door de macht van de Heilige Geest worden ontvouwd." (1 Nefi 10:17, 19.)

Tijdens de grote herstelling van alle dingen, zal de mens weer terugontvangen wat hij heeft gegeven. De Prediker zei het als volgt: „Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen." (Prediker 11:1.) Alma legde het met de volgende woorden uit: „... de betekenis van het woord herstelling is: het terugkrijgen van kwaad voor kwaad, of zinnelijkheid voor zinnelijkheid, of duivelse slechtheid voor duivelse slechtheid — goed voor wat goed is, rechtvaardigheid voor wat rechtvaardig is, barmhartigheid voor wat barmhartig is..."

„Want wat gij uitzendt zal wederom tot u terugkeren en worden hersteld; daarom veroordeelt het woord herstelling de zondaar in groter mate en rechtvaardigt hem gezins." (Alma 41:13, 15.)

Alhoewel de zonneshijn en de regen zowel aan de goede als aan de boze kinderen worden gegeven, worden de grote gaven en zegeningen de mens onthouden totdat hij geloof in Hem heeft en hij zich van zijn zonden heeft bekeerd. Dit betekent totdat zij gereed en bereid zijn deze dingen te ontvangen. (Zie Ether 12:6-22.) En zij die de grotere gave hebben verworpen nadat deze in zijn volheid aan hen in dit leven bekend is gemaakt zullen niet in de gelegenheid zijn haar zegeningen in de eeuwigheid te genieten. Over hen staat geschreven:

„... doch zij zullen weer naar hun eigen plaats terugkeren, om datgene te bezitten, wat zij gewillig zijn te ontvangen, omdat zij zich niet wilden verheugen in hetgeen zij hadden kunnen ontvangen.

„Want wat baat het een mens, indien hem een gift wordt geschonken, en hij ontvangt de gift niet? Ziet,

hij verheugt zich niet in hetgeen hem wordt gegeven, evenmin verheugt hij zich in hem, die de gever der gift is." (LV 88:32-33.)

Bovendien moeten wij gewillig zijn om zowel kastijding en berisping als wel de aangename zegeningen van God te ontvangen. En zoals Job zei toen hij tegenslagen in zijn leven had ondervonden: „Ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?" (Job 2:10.) Het „kwade" in deze zin betekent niet het morele kwaad, doch meer beprovingen, onbehaaglijke situaties. Onze hemelse Vader stelt ons dikwijls op de proef en beproeft ons met het doel ons ervaring op te laten doen, en ons te berispen voor de dingen die wij verkeerd deden. In Hebreëen lezen wij:

„Mijn zoon, acht niet klein de kastijding des Heeren, en bezwijk niet, als gij van Hem bestraft wordt:

„Want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij ... tot ons nut, opdat wij Zijner heiligheid zouden deelachtig worden.

„En alle kastijding als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde, maar van droefheit te zijn; doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid dengenen, die door dezelve geoefend zijn." (Hebreëen 12:5, 6, 10, 11.)

Wij hebben aangehaald wat de Schriften zeggen over de gaven, die God aan de mens schenkt, en de voorbereidingen die de mens moet treffen om deze gaven te ontvangen. Voorts behoort de mens gewillig te zijn alles te ontvangen wat God te geven heeft, ook indien dit voor het moment niet prettig is. Wij hebben ook vermeld dat de mensen gewillig moeten zijn om elkander goede geschenken te geven. Maar moet de mens alleen aan de mens geven en niets aan de Here? Wat verlangt de Here van de mens te ontvangen? Tot de heiligen der laatste dagen heeft Hij gezegd: „Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest." (LV 64:34.)

En tot de Nefieten heeft Hij gezegd:

„En gij zult Mij niet langer door het vergieten van bloed een offer brengen; ja, uw offeranden en uw brandoffers zullen worden weggedaan ... En gij zult Mij als offerande een gebroken hart en een verslagen geest offeren." (3 Nefi 9:19, 20.)

Paulus begreep dit alles en vatte dit in het kort zeer goed samen door een tegenstelling met de offerande van een dood dier te maken:

„Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst." (Romeinen 12:1.)

Aantekening: Hier volgen nog meer teksten met betrekking tot geven en ontvangen: Johannes 4:10; 1 Petrus 4:10; Filippensen 4:15; Jakobus 1:17; Moroni 10:8, 17, 30; LV 46:7.

*

Broeder Joseph

Joseph Smith was begiftigd met een magnetische charme om mensen met getrouwheid en enthousiasme te inspireren. De meeste mensen mochten hem, enkelen haatten hem, maar slechts weinigen, die de boerenjongen-profeet ontmoetten gingen onbewogen weg. Hij was een man van wie kracht en gevoel uitgingen — een man die over hemelse deugden beschikte en onderworpen was aan zedelijke verleidingen als zijn vijanden.

Broeder Joseph was een man met een ongeëvenaarde staat van dienst in het Evangelie, die begon met een nederig gebed in een bos en betrokken werd bij ernstige vervolgingen, geïnspireerde vertalingen gezelingen en gevangenschap. In 1844 eindigde het met een aantal gewerschoten in de gevangenis van Carthage.

Hoewel het evangelieoonderricht van Joseph Smith in wijde kring bekend is en bestudeerd wordt, is er betrekkelijk weinig bekend over zijn persoonlijke kwaliteiten. Hoe was zijn uiterlijk voorkomen? In welke ontspanning schiep hij vreugde? Hoe was hij als vriend en als buur?

Alhoewel wij thans over authentieke schilderijen beschikken, helpen enkele betrouwbare persoonsbeschrijvingen ons om ons voor te kunnen stellen hoe de profeet er uitzag. Parley P. Pratt die tijdens zijn leven in nauw contact met Jo-

seph stond — hij was aan zijn zijde temidden van vijandig gepeupel en hij maakte de rust mee, die in het gezin Smith heerste — geeft een levendige beschrijving van de persoon van de profeet.

„President Joseph Smith was groot en goed gebouwd, sterk en actief; licht van gelaatskleur en had lichtblond haar, blauwe ogen, weinig baardgroei en een hem eigen kenmerkende gelaatsuitdrukking... Deze was altijd zacht, vriendelijk en straalde intelligentie en welwillendheid uit, gepaard met een uitdrukking van belangstelling, een onbeveng glimlach en opgewektheid, en was volkomen vrij van gereserveerdheid of gewichtigheid en het was alsof er iets zat achter de rustige, doordringende blik in zijn ogen, alsof hij wilde doordringen tot de diepste diepten van het menselijk hart ...” (*Autobiography of Parley P. Pratt* [Deseret Book Co.: 1961], p. 45.) Uit de beschrijvingen van degenen die hem kenden blijkt duidelijk dat Joseph een man was die over natuurlijke leiderseigenschappen beschikte. Hij was open, gezellig en inspirerend. Een niet gepubliceerde verhandeling van Garland Tickemyer geeft ons bijzondereheden over Josephs karakter:

„Hij was impulsief, stoutmoedig, imponerend en had zelfvertrouwen. Zelden aarzelde hij om risico's te nemen, en zijn intuïtie stelde hem in staat ongewone mogelijkheden,

die verstandelijke overwegingen hem nooit konden hebben geopenbaard, aan te voelen en te begrijpen. Zijn verachting voor bestaande procedures en zijn daarmede gepaard gaande neiging om te veranderen en nieuwigheden in te voeren, brachten voortdurend nieuwe elementen naar voren, die de aandacht van zijn volgelingen van hun eigen problemen afvoerden naar de wonderen van de grote onderneming waarbij zij waren betrokken. Hij was een man vol vuur, die zich door niets van het door hem gestelde doel liet afbrengen.

Omdat wij ons dikwijls bezig houden met de grote, belangrijke zijden van het leven van Joseph Smith, bestaat soms de neiging om de vriendelijke, medelevende wijze, waarop hij met mensen omging, te vergeten. Het beeld dat anderen van hem gaven, verschaft ons een goed inzicht in het leven van Joseph. Zijn persoonlijke bescheiden bevatten dagboeken, brieven en documenten en geven een nieuwe waardering van de profeet als mens. Memoires van zijn vrienden geven ons van nabij een blik op de grote leider — zij openbaren de verlangens van zijn hart en de ontboezeningen van zijn ziel.

De bescheiden van Joseph Smith in de archieven van de Kerk leveren het bewijs van zijn oprechte godsdienstige overtuiging, zijn liefde voor zijn gezin, zijn liefde voor alle

mensen, jong en oud, zijn vreugde in het spel, zijn lust in het leven, zijn liefde om te leren en zijn bereidheid zich voor zijn vrienden op te offeren.

Zoals Richard Bushman dit laat uitkomen in een proefschrift over de profeet, levert het dagboek van Joseph het bewijs van zijn godsdienstige overtuiging door zijn oprecht zoeken naar persoonlijke zaligheid. Josephs predikingen zijn profetisch en godsdienstig, maar hij zocht de zaligheid voor zichzelf. Hij openbaart de waarheid, vermaant en bedient, maar hij bidt ook om vergeving, om zielerust, om hulp bij het overwinnen van zwakheden. De volgende aantekeningen in zijn dagboek in de jaren 1830-35 geven een beeld van zijn gebed: „O, moge God geven dat ik in al mijn gedachten word geleid.” of „Here, zegden de leden van mijn gezin en behoed hen.” Uit sommige aantekeningen blijkt dringend smeken: „O Here, verlos Uw dienstknecht van de verleidingen en vervul zijn hart met wijsheid en begrip.” „Een groot gehoor luisterde zeer aandachtig. O God, verzegel ons getuigenis in hun harten. Amen.”

„O God, laat dit volk Uw woord aanvaarden.”

Gewoonlijk bezat Joseph zelfvertrouwen, was hij stralend en krachtig, doch hij had ook zijn momenten van vrees. Bijvoorbeeld:

„Vanavond is mijn geest kalm en rustig, waarvoor ik de Here dank zeg.” En nogmaals: „Vanavond voel ik mij rustiger dan ik een paar dagen geleden was. O Here, verlos Uw dienstknecht van de verleidingen.” Nog een voorbeeld: „Ik voel mij zeer goed. De Here is met ons maar ik heb veel angst om mijn gezin.”

De persoonlijke documenten van Joseph Smith tonen duidelijk dat er liefde in zijn gezin heerste. Vele malen uit hij in zijn dagboek zijn bezorgdheid over hen, en zijn brieven stromen over van inlichtingen over het welzijn van zijn kinderen. „Ik wil niet dat de kleintjes mij ver-

geten,” schreef hij na vijf maanden gevangenschap. „Vertel ze dat hun vader met erg veel liefde van ze houdt en dat hij alles in het werk zal stellen om van het gespuis weg te komen en naar ze toe te komen.”

„Die kleine kinderen zijn steeds in mijn gedachten,” schreef Joseph in een andere brief en hij kon zich niet weerhouden zijn vrouw van advies te dienen omtrent de wijze, waarop zij de kinderen moest opvoeden. „Leer ze alles wat je maar kunt, zodat zij goede gedachten mogen hebben. Wees zachtvaardig en vriendelijk tegen ze. Wees niet kribbig tegen ze, maar luister naar hun wensen.” Uit één brief blijkt duidelijk dat hij ze een voor een zijn geest laat passeren als hij in de gevangenis zit: „Zeg de kleine Joseph, dat hij een lieve jongen moet zijn. Zeg hem dat zijn vader erg veel van hem houdt. Hij is de oudste en moet de kinderen die kleiner zijn dan hij niet kwetsen, maar hij moet ze troosten. Vertel kleine Frederick dat zijn vader hem met zijn gehele hart liefheeft. Hij is een fijne jongen. Julia is een lief klein meisje. Hou ook van haar. Zij is een veelbelovend kind. Zeg tegen haar dat haar vader wil dat zij aan hem denkt en dat zij een lief meisje moet zijn.” En wat zijn vrouw betreft: „O mijn dierbare Emma, ik wil dat je in gedachten houdt dat ik voor jou en de kinderen voor altijd een echte trouwe vriend ben. Mijn hart is voor altijd van jou. Dat God ons allen moge zegenen.”

Een van de eerste bekeerlingen reed naar Kirtland om daar de profeet voor de eerste maal te ontmoeten. Hij schreef over Josephs aangeboren genegenheid voor kinderen: „In Kirtland wilde Joseph, toen wagens vol met volwassenen en kinderen naar de bijeenkomst kwamen, zich naar zoveel wagens begeven als hij maar kon om iedereen een hartelijke handdruk te geven. Hij besteedde bijzondere aandacht aan elk kind en iedere baby in het gezelschap en nam dat teder bij de hand, terwijl hij vriendelijke woorden tot hen sprak. Hij hield van onschuld en

reinheid en scheen de volmaaktheid hiervan te vinden in een praatje met een kind.” (*Juvenile Instructor*, vol. 27 1892, p. 24.)

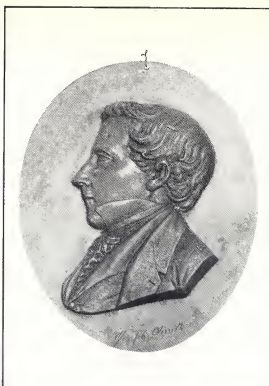
Een andere zuster vertelt van het „liefhebbende medegevoel en de broederlijke vriendelijkheid die hij altijd tegenover mij en mijn vaderloos kind betoonde. Toen ik met hem en zijn vrouw in hun ruittuig meereed, heb ik het meegemaakt dat hij uitstapte en in de prairie bloemen voor mijn dochtertje ging plukken.” (*Juvenile Instructor*, vol. 27 [1892], p. 399.)

Weer een ander schrijft over een voorval, toen zij in 1843 in Nauvoo op school ging. „Toen ik op een morgen voorbij het huis van de profeet liep, riep hij mij bij zich en vroeg mij welke boeken ik op school las. Ik antwoordde: „Het Boek van Mormon.” Hij scheen dit prettig te vinden, hij nam me mee naar binnen en gaf mij een exemplaar van het Boek van Mormon om hierin op school te lezen, een geschenk waarmee ik erg blij was.” (*Juvenile Instructor*, vol. 27 [1892], p. 24.)

Een ander meisje woonde een huisvergadering bij. „Ik, toen een klein meisje, was moe en slaperig en mijn vader nam mij in zijn armen zodat ik kon rusten. Broeder Joseph hield op met spreken, bukte en legde mijn voeten op zijn knieën en toen ik ze terug wilde trekken, zei hij: „Nee, laat ze mij maar vasthouden, dan rust je beter.” (*Young Woman's Journal*, vol. 16 [1905], p. 558.)

Margarette McIntire Burgess schreef: „Op een morgen toen hij bij ons aanbeelde, had ik erge keelpijn. Mijn keel was dik en deed veel pijn.” Zij zei dat hij haar op zijn schoot nam, haar teder met geheiligde olie zalfde en een gebed uitsprak. Daarna was zij genezen.

„Een andere keer gingen mijn oudere broer en ik naar school, die in de nabijheid van een gebouw lag dat Josephs stenen opslagplaats werd genoemd. De vorige dag had het geregend, waardoor de grond, in het bijzonder in de straat waar wij doorheen moesten, zeer modderig

was. Mijn broer Wallace en ik kwamen in de modder vast te zitten, en natuurlijk, zoals kinderen doen, begonnen wij te huilen. Wij dachten dat wij er niet meer uit zouden komen. Maar toen ik opkeek zag ik de grote kindervriend, de profeet Joseph, naar ons toekomen. Hij had ons al gauw op een hoger gelegen en droger stuk grond. Toen bukte hij zich en verwijderde het vuil van onze bemodderde schoenen, en vervolgens nam hij zijn zakdoek en veegde daarmee onze betraande gezichten af. Hij sprak vriendelijke en bemoedigende woorden tot ons en zond ons met een blij gemoed naar school." (*Juvenile Instructor*, vol. 27 [1892], pp. 66-67.)

Josephs belangstelling voor anderen en zijn bezorgdheid voor hun welzijn werd bijna door iedereen aangevoeld. Hij hield van worstelen, zelfs als volwassene speelde hij dikwijls met een bal, en deed aan „stok-

duwen". Twee personen zitten daarbij tegenover elkaar met hun voeten plat op de grond, zij houden elk het einde van één stok vast, degene die de andere het eerst uit zijn positie trekt, heeft gewonnen. Hij deed allerlei van die spelen met jonge mensen. Hij bewoog zich gemakkelijk in gezelschap en maakte dikwijls grapjes, tot vreugde van zijn omgeving; hij ging precies eender om met de eenvoudigste en armste van zijn vrienden. Voor hem bestonden geen vreemden. Evenals de andere autoriteiten van de Kerk verrichtte hij dikwijls handenarbeid. In zijn dagboeken wordt dikwijls gewag gemaakt van het graven van sloten, het dragen van de bagage van arriverende bezoekers voor het „Mansion House", het plukken van appels, van het ploegen van zijn tuin, van het rooien van aardappelen en van houthakken.

Met betrekking tot de zorg van de profeet voor jongens en jongemannen volgt hier een herinnering van een hunner." Hier (in Nauvoo) raakte ik als jongen persoonlijk bekend met de profeet Joseph. De profeet was zeer op kinderen gesteld en hij kwam dikwijls uit het „Mansion House" om een balspel met de jongens te doen. Hij wilde graag de „vanger" zijn tot het zijn beurt was om aan slag te komen en omdat hij een zeer potige man was, sloeg hij de bal zo ver, dat wij gewoonlijk naar de jongen die de bal moest ophalen riepen, dat hij zijn lunchpakket moest meenemen als hij er achter aan ging. De profeet moest hier altijd om lachen. Joseph was altijd in een goed humeur en vol grappen. Ik heb meegemaakt dat hij zittend op het kleed van zijn kantoor in het „Mansion House" het „stokduwen" beoefende met politieambten van Nauvoo." (Aroet Hale, *Autobiography*, pp. 23-24.)

Edwin Holden, die Joseph Smith voor het eerst in 1831 in New-York ontmoette, zei: „In 1838 deden Joseph en enige jongemannen vaak openluchtactiviteiten, waaronder een (Wordt vervolgd op blz. 524)

Stockholm

augustus 1974

INTERREGIONALE CONFERENTIE

De landen Denemarken, Finland, Noorwegen en Zweden zijn vanaf nu heel andere landen. Op 16, 17 en 18 augustus hadden de heiligen daar samen een interregionale conferentie van de Kerk. Nadat zij aan de voeten van de gezalfde dienstknechten des Heren hadden gezeten, gingen zij gesterkt en bemoedigd naar huis. Als zij de dingen die zij er leerden gaan toepassen, moet het werk des Heren wel vooruitgang maken in de Noord-Europese landen.

Aan het slot van de conferentie zei een lid: „We hebben er nieuwe ideeën, nieuwe doelstellingen en nieuwe gezichtspunten bij gekregen. Voor ons, voor onze toekomst.”

Iemand anders zei: „Van nu af zullen we meer van onszelf verlangen. Bovenal is ons gehoorzaamheid geleerd.”

Een jongeman zei: „Ik zie nu in dat ik in verschillende dingen moet veranderen. Velen van ons zien in dat we ons standpunt betreffende muziek, kleding en andere dingen moeten wijzigen.”

Deze houding, deze nieuwe vastberadenheid begon eigenlijk al toen aangekondigd werd dat er een interregionale conferentie in Stockholm gehouden zou worden. Toen begonnen de voorbereidingen — zowel geestelijk als zakelijk. Toen president Grant R. Ipsen van het zen-

dingsgebied Denemarken over de tijd vóór de conferentie sprak, zei hij: „Vele heiligen wisten dat het een tijd was om zich voor te bereiden, maar dat de grootste voorbereiding die ze konden maken de geestelijk voorbereiding was. „Ik wil geestelijk voorbereid zijn op de toespraak van de profeet,” was wat ik herhaaldelijk hoorde.”

Die geestelijke voorbereiding blijkt reeds uit het feit dat het tempelbezoek voor de aanvang van de conferentie toenam. Meestal heeft ieder zendingsgebied verschillende tempelbijeenkomsten gedurende de zomer. Maar dit jaar werd aangenomen dat velen hun geld nodig

zouden hebben om naar de conferentie te gaan. Maar het tempelbezoek nam toe voor de conferentie. In sommige gebieden verduubelde het bijna.

De geestelijke voorbereiding werd beloofd met een geestelijk feest. President Kimball hield vijf toespraken, moedigde de heiligen aan alle geboden na te leven en de Kerk in hun land op te bouwen. De ring Denemarken was pas in juni georganiseerd en de heiligen waren buitengewoon ontvankelijk voor de uitdaging van president Kimball om het Evangelie aan hun bureu te prediken en de Kerk op te bouwen, zodat er veel meer ringen in de Noord-Europese landen zouden komen.

Het onderwerp opbouwen van ringen werd in het bijzonder naar voren gebracht in een onvergetelijke leidersvergadering van de priesterschap. „U kunt de Kerk opbouwen,” zei president Kimball. „U kunt ringen hebben. Is er een reden waarom u geen tempel in Scandinavië of in Finland zou kunnen hebben? Zoudt u er gebruik van maken? Zoudt u meehelpen bij de bouw ervan? Dat is allemaal mogelijk ... Maar we bouwen niet vaak tempels in zendingsgebieden. We wachten tot ze uitgegroeid zijn tot ringen.”

Voor zulke krachtige toespraken als

deze hadden de heiligen zich voorbereid en vele kilometers gereisd. Zij hadden vakantieplannen opgegeven, extra werk gedaan en nauwgezet hun geld gespaard.

Het conferentiecomité werkte vele lange uren. Er is heel wat voorbereiding nodig voor zulk een conferentie. Er moeten alle mogelijke beslissingen worden genomen en regelingen worden getroffen, zoals het vaststellen en huren van de vergaderplaats en van die kleinigheden als zorgen voor de speldjes voor de zaalwachters. Subcomité's, die onder de kundige leiding van broeder Cai-Aage Johansson werkten, zorgden voor apparatuur, gastvrouwen, inlichtingen, drukwerk, vervoer, onderdak, voedsel, E.H.B.O., koorzang en de culturele samenkomst.

Enkele van deze subcomité's hadden ontzaglijke taken. Het was bij voorbeeld het doel van het onderdakcomité ervoor te zorgen dat „niemand die naar de conferentie komt niet weet waar hij zal slapen, hoe zijn adres luidt en hoe hij er komt.” Met een opkomst van bijna 5000 mensen was dit geen kleine opgave, vooral wanneer we de talrijke wijzigingen, annuleringen en late boekingen in aanmerking nemen.

Andere comité's hadden werk achter de coulissen, maar de inspanning

van allen was nodig om de conferentie tot een succes te maken.

Wat het comité dat het culturele *Festspel* verzorgde deed was overduidelijk. Ruim vierhonderd mensen deden aan dit spel mee. Zij waren in nationale klederdracht en brachten muziek ten gehore, zongen liederen en voerden volksdansen op uit hun eigen land. Het was een verrukkelijke avond en een uitstekende manier om de conferentie te openen.

Het programma begon toen vierentachtig vaandel dragers de zaal binnen kwamen met de vlaggen van de vier betrokken volken. Nadat het volkslied van ieder volk was gezongen, presenteerde iedere groep iets van eigen cultuur en geschiedenis, met muziek, dans en zang. De opvoeringen waren buitengewoon goed en van de inspanning en voorbereiding die er voor nodig waren staan we versteld.

De repetities voor het *Festspel* moesten in kleine kring in de gemeenten en districten van de Noord-Europese landen worden gehouden. Dat was ook zo'n wonder van de conferentie. Toen al die inspanningen gebundeld werden, was het resultaat verbluffend.

Een instrumentale groep was samengesteld uit musici uit het gehele gebied. Sommigen waren beroeps-

musicus, anderen hadden pas enkele jaren les. Sommigen speelden alleen van muziek, anderen speelden op het gehoor. Men vondt een beroepsarrangeur, die zorgde voor vereenvoudigde arrangementen die goed klonken. (Hij wilde niets voor zijn werk in rekening brengen.) De groep had een viola da gamba nodig, maar niemand kon erop spelen. Men zocht een begaafde jongeman uit en zorgde ervoor dat hij gratis les kreeg van iemand van een symfonieorkest. Hij oefende geregeld en speelde zelfs mee in de repetities van dat orkest. Tegen de tijd dat de conferentie naderde, leende een van de orkestleden hem een heel kostbare strijkstok.

Deze muziek groep kon maar tweemaal voltallig repeteren vóór de conferentie. Toch speelden ze prachtig. Zij hadden ernstig gebeden en hard gewerkt, en de Here had hen geholpen. Er zouden dergelijke dingen verhaald kunnen worden over andere groepen medewerkers. Ook die werkten hard, en reisden over grote afstanden naar de weinige repetities die konden worden gehouden. En de Here zegende hun werk.

Maar hoe goed de individuele groepen ook waren, het was de finale die een daverend applaus oogstte en de roep „encore“ uitlokte. Het uit-

gevoerde nummer was Edvard Griegs *Landkjenning* („Ontdekking“).

Broeder Reid H. Johnson, regionaal vertegenwoordiger van de Twaalven voor Zweden, was de verbindingsman voor de conferentie. Hij Zegt: „Toen ik het culturele programma overwoog, zag ik geen ander nummer dat als finale zou kunnen dienen.“ Ofschoon hij het niet met het comité besprak, bleek dat ook dit *Landkjenning* als de finale aanbevolen had. Toen ontdekten we dat de Noeren al begonnen waren met als basis hetzelfde lied.

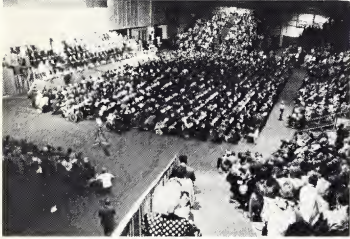
Ramm Arveseten, de 73-jarige Noorse dirigent van de finale zei over de betekenis van deze belevenis: „Degenen die niet onder ons gewoond hebben zullen niet begrijpen wat deze samenzang betekende. Soms bestaat er namelijk nationale jaloezie, zelfs in de Kerk. Maar die heeft ons tesamen gebracht, vooral onze jeugd. Ik heb velen van hen horen zeggen verrukt te zijn over onze eenheid van hier. Dat is een enorme gave.“

Deze eenheid heerste op de conferentie toen de heiligen van de vier verschillende volken naast elkaar zaten en zich verheugden in dezelfde Geest, al hoorden zij de toespraken in verschillende talen. Er werden zes-

endertig toespraken gehouden op de conferentie en elke toespraak moest in vier verschillende talen vertaald worden — dat komt overeen met 144 toespraken. Er waren zestig vertalers om dit werk uit te voeren. Hun vertalingen werden door draden die boven de hoofden van de menigte waren gespannen geleid, en ieder kon die dan beluisteren via een kleine draagbare telefoonontvanger. Op deze wijze kon een Noor, waar hij ook in de zaal zat door op het juiste kanaal in te schakelen een toespraak in zijn moedertaal horen. Naast hem zat een Fin, een Deen of een Zweed, die naar zijn moedertaal luisterde op een ander kanaal.

Natuurlijk zijn zulke bijzonderheden bijzaak. Het belangrijke van de conferentie is dat de conferentiegangers inspirerende en opbouwende toespraken hoorden, en dat ze zich hadden voorbereid. Behalve president Kimball en president Tanner van het Eerste Presidium waren er nog tien hoge autoriteiten aanwezig: president Ezra Taft Benson en de broeders Howard W. Hunter, Boyd K. Packer en Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalven; Bernard P. Brockbank, James E. Faust, J. Thomas Fyans en Neal A. Maxwell vertegenwoordigden de assistenten van de Raad der Twaalven; A. Theo-

dore Tuttle van de Eerste Raad van Zeventig en bisschop Vaughn J. Featherstone van de Presiderende Bisschap. Al deze broeders hielden inspirerende toespraken.

Op de oudersvergadering op zaterdagavond hebben we president Kimball horen spreken over de toeneemende macht van het kwaad in de wereld en hij wees op de belangrijkheid van het huisonderwijs en de gezinsavond. „Het onderwijzen van kinderen door hun vader, dat is de bedoeling van de beginne ... de Here heeft het zo verordend. ... De Here heeft het voornemen de wereld te doen terugkeren tot een verstandig leven, tot waarachtig gezinsleven en waarachtige eenheid in het gezin. Hij zal de vader zijn rechtmatige plaats aan het hoofd van het gezin hergeven, de moeder weer terugvoeren van haar arbeid buitenshuis, de kinderen de zin van het leven leren beseffen.” President Kimball vertelde aan de jeugd die op de zaterdagavondvergadering bijeengekomen was een voorval uit zijn eigen jeugd, waarin hij het besluit nam de geboden te onderhouden en niet van het geloof af te dwalen. Hij spoorde de jeugd aan een dergelijke belofte te doen, zodat zij al een standpunt hadden wanneer ze in verleiding werden gebracht.

President Tanner zei op de zaterdagavondvergadering tot de ouders hoe

belangrijk het voorbeeld van de ouders is, dat de kinderen kunnen navolgen. „Ik kan niets mooiers bedenken dan een gezin waar een man naar zijn godsdienst leeft en zijn priesterschap waardig is, met een vrouw die hem in elk opzicht bijstaat, waar liefde en eensgezindheid heersen, waar wordt gebeden en de gezinsavond geregeld in acht wordt genomen, waar die twee samen een gezin van rechtvaardige zoons en dochters grootbrengen, die zij terug kunnen brengen in de tegenwoordigheid van hun hemelse Vader.”

In de leidersvergadering van de priesterschap op zondagochtend gaf president Tanner waardevolle aanwijzingen over het houden van vraaggesprekken. Daarna sprak hij in de algemene vergadering die volgde over de groei van de Kerk sinds zij georganiseerd werd in 1830. Hij stelde de zendingstaak centraal, een van de belangrijkste onderwerpen van de conferentie: „Alle mensen, waar ook ter wereld, die het christendom belijden en in Christus geloven willen toch zeker tot Zijn Kerk behoren ... Het is onze taak als leden van de Kerk, waar we ons ook bevinden, Zijn Kerk en Zijn leringen beschikbaar te stellen, zodat er geen twijfel kan bestaan voor degenen die ze horen.”

In zijn toespraak van zondagmiddag

begon president Benson met zijn ervaringen te vertellen met de Europese heiligen vlak na de verwoestende tweede wereldoorlog. Hij sprak over zijn grote liefde voor de mensen en hoe men de hand des Heren kon zien in de geschiedenis van de Kerk in Scandinavië.

Nadat hij de heiligen had aangespoord alle geboden te onderhouden, gaf hij een plechtig getuigenis en een waarschuwing aan de leiders der naties en verklaarde dat „de Here Zijn Koninkrijk der laatste dagen op aarde heeft gevestigd ... ter voorbereiding van de wederkomst van Christus ... Als nederige dienaar des Heren doe ik een beroep op de volkeren zich voor God te vernederen, Zijn inspiratie en leiding te zoeken. Ik doe een beroep op de leiders zowel als de volkeren zich te bekeren van hun zonden ... Als u weigert ... zullen het verschrikkelijk oordeel en de rampen die de goddelozen in het vooruitzicht zijn gesteld uw deel worden.”

Op alle vergaderingen bleef de Geest opbouwend werken. De aanwezigen werden niet alleen toegesproken door de hoge autoriteiten maar ook door hun regionale vertegenwoordigers, door de raadgevers in zendingspresidia en door ouders en jeugdleiders. De machtige koren van de deelnemende landen droegen

veel bij tot het geestelijk karakter van de conferentie.

Toen het einde van de laatste vergadering naderde, stond president Kimball op om nog eens het woord tot de heiligen te richten. Hij gaf een kort overzicht van de toespraken die de hoge autoriteiten in de loop van de conferentie gehouden hadden en hechtte zijn goedkeuring aan hetgeen gezegd was. „Het is een machtige conferentie geweest. Ik hoop dat we deze conferentie nooit van ons leven vergeten.”

President Kimball sprak nog eens over wat op de conferentie een van de belangrijkste onderwerpen was geweest — onze zendingsopdracht. Hij sprak over de groei van de Kerk aan het begin van deze bedeling, hoe de eerste zendelingen naar hun naasten gingen in de omliggende gebieden. Zich richtend tot de aanwezigen zei hij: „De vierduizend die hier vergaderd zijn kunnen meer goeds doen dan al de zendelingen die we vanuit de Verenigde Staten kunnen zenden ... Wij hebben het licht, wij hebben de waarheid, wij hebben alles wat nodig is om de wereld om ons heen te verlichten. Wij moeten ons licht niet onder een korenmaat zetten. God zal ons aansprakelijk stellen voor degenen die we hadden kunnen redden, als we onze plicht gedaan hadden.”

Behalve woorden van vermaning,

sprak president Kimball ook een bede uit om de zegeningen van onze Vader in de hemelen voor de heiligen. Hij noemde degenen die soms eenzaam moeten strijden. „Soms staat iemand alleen in een gezin als getuige voor Christus ... God zegene degenen die ondanks dat zij alleen staan standvastig blijven.”

Na te hebben opgemerkt dat het moeilijk voor ons is afscheid te nemen gaf president Kimball nogmaals zijn getuigenis dat dit Gods werk is. Nogmaals smeekte hij om de zegeningen des hemels voor de Scandinavische heiligen.

Het was moeilijk afscheid te nemen. Na slotgezang en -gebed, bleven de heiligen op hun plaats en zongen zij „Wij danken U, Heer, voor Profeten” en „God zij met U”. Toen de menigte de conferentiezaal begon te verlaten, hadden velen tranen in hun ogen. De tranen zouden spoedig opdrogen, maar de herinnering aan de conferentie zou nog een lange tijd blijven. Degenen die aanwezig waren zullen nieuwe kracht, vastberadenheid en de wetenschap dat zij niet alleen staan opgedaan hebben.

Een van de broeders zei later: „Wij komen uit kleine gemeenten — 30 tot 80 leden. Weet u wat het betekent om naar 4.000 leden van de Kerk uit dit deel van de wereld te kunnen kijken? Vooral voor de jeugd bete-

kent het veel. Nu zullen we ons niet meer eenzaam voelen. We hebben gezien hoe sterk we werkelijk zijn. We hoeven niet bang te zijn.”

Een van de zusters zei: „De conferentie heeft meer betekend dan ik onder woorden kan brengen — dit betekent lucht en zon, bloemen en regen. Dit betekent leven voor mijn ziel.”

Een ander lid zei: „We hebben werk te doen. De Here zal ons zeker zegenen als we eraan beginnen.”

De Here zal zeker Zijn zegeningen uitstorten, want er schuilt grote kracht in de Scandinavische heiligen en er zijn vele mensen in de Noordelijke landen die het Evangelie nog moeten horen.

Tijdens de beginjaren van de Kerk gingen er duizende sterke en getrouwe Scandinavische heiligen naar Utah, waar zij de Kerk hielpen opbouwen en versterken. Het is daarom volkomen gerechtvaardigd dat de heiligen in Scandinavië gezegend zijn met een interregionale conferentie. En nu zal de kracht en de geest van die heiligen die in de Noord-europese landen zijn gebleven, groeien, als zij handelen volgens de raadgevingen die zij van de dienstknechten des Heren gehoord hebben. De landen Denemarken, Finland, Noorwegen en Zweden zullen vanaf nu heel andere landen zijn.

*

? VRAAG EN ANTWOORD

Hoe kan ik mijn kinderen het beste leren achting voor anderen te hebben, ook voor wie boven hen zijn geplaatst?

Darnell Zollinger, docente opvoedkunde Brigham Young Universteit: Het geheim om onze kinderen te leren anderen te achten is te verzevenlijken omdat een dergelijke achting voortkomt uit zelfrespect. Wij moeten hen leren door een goed voorbeeld te geven en door onze kinderen te laten blijken dat wij achting voor ze hebben, omdat ze onze kinderen zijn en ook onze eeuwige broeders en zusters. Laat mij u aanwijzingen geven waarmee wij het beginsel van respect in toepassing kunnen brengen.

1. Luister naar uw kinderen. Wanneer uw kind naar u toekomt om u iets te vertellen, luister dan aandachtig. Indien u weg moet voordat het kind is uitgesproken, loop dan niet zo maar weg. Leg het uit dat u weg moet en vraag het later, zijn verhaal af te maken. Laat het weten, dat u belang stelt in hetgeen hij of zij te zeggen heeft.
2. Toon vertrouwen in zijn bekwamheden en geef het werkelijke

verantwoordelijkheid. Als u eenmaal uw kind iets hebt opgedragen, laat het hem dan ook doen, al duurt het wat langer en wordt het niet zo goed uitgevoerd als u dat graag zou willen. Als u uw dochter vraagt om de avondmaaltijd te bereiden en zij de aardappelen of de rijst laat aanbranden, geef haar dan de gelegenheid de gemaakte fout te herstellen, maar brom niet en ondermijn haar vertrouwen in haar bekwamheden niet.

3. Vraag uw kinderen om hun advies en hun mening. Dit geeft hun het gevoel dat wat zij denken, belangrijk is. Als u raad vraagt — wat de beste weg is om thuis te komen, of wat er in de tuin moet worden geplant, of wat er zal worden gegeten — volg die raad dan ook op.

4. Neem er de tijd voor uw kind regels en normen uit te leggen. Maak uw kind de wet van oorzaak en gevolg in zijn leven duidelijk. Kinderen moeten weten hoever zij mogen gaan, zodat zij met gebruikmaking van hun vrije wil kunnen opgroeien binnen de beperkingen die u en anderen hebben gesteld. Gewoonlijk zal, als de ouders er de tijd voor hebben genomen om de regels te verklaren, het kind, als de tijd komt dat hij blindelings moet gehoorzamen, dit graag doen.

5. Geef uw eigen fouten toe. Het is verkeerd te denken dat als u uw eigen fouten erkent uw kinderen u niet zullen respecteren. Het tegendeel is waar.

6. Toon zelf achting voor degenen die boven u zijn gesteld. Oefen geen kritiek uit op mensen in leidende posities geplaatst. Als uw kinderen thuiskomen en klachten hebben over de bisschop of een leerkracht van de zondagsschool, tracht dan een logisch antwoord op de kritiek te vinden zonder uw kind of de bis-

schop of de leerkracht af te vallen. Dit zijn maar een paar dingen waarmee u het zelfrespect van uw kind kunt opbouwen, maar zij zijn goed om mee te beginnen. Als een kind weet dat het geliefd en gerespecteerd wordt, zal het veel meer geneigd zijn liefde en achting terug te schenken.

Werd er te Adam-Ondi-Ahman ooit een bouwplaats voor een tempel ingewijd? (LV 78:15.)

Dr. Leland Gentry, onderwijsdeskundige voor de kweekscholen en academies. Adam-ondi-Ahman is het gebied waar Adam opnieuw zijn nakomelingschap zal presideren, en de plaats waar de ruïnes door vroegkerkelijke leiders werden genoemd altaren voor de eredienst van Adam en de Nefieten. Er bestaat geen twijfel aan dat, zelfs al waren de heiligen slechts enige maanden in Adam-ondi-

Drie geschenken

DOOR ELLEN EARNHARDT MORRISON

Toen Jezus in Bethlehem was geboren waren de engelen en de herders Zijn eerste bezoekers. Maar later kwamen er wijze mannen, die Zijn ster over een grote afstand hadden gevolgd. De Bijbel zegt dat zij Hem drie geschenken brachten: goud en wierook en mirre.

Iedereen weet wat goud is. Wij hebben allen de geelachtige glans gezien van dit kostbare metaal. Het wordt in vele landen van de wereld gebruikt voor het slaan van munten, het maken van juwelen en andere waardevolle voorwerpen.

Maar hoe staat het met wierook en mirre? Wat maakt deze zo kostbaar?

Deze twee substanties lijken op elkaar en worden dikwijls in de Bijbel genoemd. Beide zijn produkten van bomen afkomstig en beide werden veel gebruikt voor bewieroking, balsemen, en voor het maken van olie om te zalven.

Wierook is een welriekend hars van drie verschillende grote bomen. Het groeit nog steeds in Zuid-Arabië, Somaliland, Abessinië, India en Indonesië. De hars wordt gewonnen door de boom af te tappen en het sap eruit te laten sijpelen. Het produkt dat in de vorm van „tranen” (kleine hard geworden druppels) wordt verkocht is nog steeds zeer belangrijk voor het maken van wierook. De Hebreëen uit de bijbelse tijden verkregen

de wierook waarschijnlijk als handelswaar en die was daarom zo waardevol voor hen.

Mirre, dat uit het oostelijk deel van Afrika en Zuid-Arabië komt, is de hars van een ander soort boom — een lage, kleine, doornachtige struik.

De schors en het hout zijn geurig en de hars wordt op natuurlijke wijze „uitgezweeten”. Deze werd in de bijbelse tijden veel als medicijn en als schoonmaakmiddel gebruikt. Ook dit produkt kwam waarschijnlijk als handelswaar naar het Heilige Land.

De oude Egyptenaren, Grieken en Romeinen kenden de welriekende mirre en brandden die in hun tempels. Oosterse volken houden er nog steeds van als wierook, medicijn en reukmiddel. De hars, die heden ten dage in geelachtige of roodbruine „tranen” aan de fabrikanten wordt verkocht, wordt gebruikt om aan wierook en parfum een zware, sterke geur te geven.

De wijze mannen moesten een lange reis uit het oosten maken om het Kind te bezoeken en wilden niet met lege handen komen. Wat toepasselijker geschenken konden zij voor hem uitzoeken dan goud, een kostbaar metaal, en wierook en mirre, twee geurige produkten, die prijzige handelswaar waren, zeldzaam en kostbaar in de bijbelse landen.

Illustratie door Judy Capener

Een kerstboodschap aan de kinderen van de Kerk in alle landen

VAN HET EERSTE PRESIDIUM

Het zal spoedig weer Kerstmis zijn — Kerstmis, de mooiste tijd van het jaar; iedereen denkt dan aan geschenken geven en geschenken krijgen.

Als op deze feestdagen je ogen fonkelen van opwinding, en je de mooie kerstliederen zingt, denk dan ook aan het Kindeke Jezus, dat in Bethlehem werd geboren en in een nederige krib werd gelegd, terwijl de herders 's nachts in de velden van Judea de wacht hielden over hun kudden. Dit was het geschenk van God aan de wereld.

De engel Gabriël bezocht Maria de eerste keer in Nazareth en vertelde haar dat ze gekozen was om de moeder te worden van de Zoon van God, en dat ze Hem Jezus moest noemen. Dat is een bijzondere naam en betekent *Heiland*.

Jezus is door de eeuwen heen onder veel meer namen bekend. Deze vertellen van Zijn grootheid en van Zijn werk. Deze namen zijn: Christus, De Heilige, Verlosser, Immanuël, Zoon van God, Leraar, Messias, Almachtige, en natuurlijk, Heiland.

In deze tijd gedenken wij het wonder van de geboorte van dit Kindeke. Wij hopen dat je, als je in deze kersttijd aan cadeautjes denkt, ook zult denken aan de betekenis van de namen die aan Jezus zijn gegeven door hen die Hem kenden en van Hem hielden. Dan zul je denken aan de zegeningen van deze bijzondere dagen.

Enkele kilometers van het plaatsje Bethlehem,

waar Jezus werd geboren, ligt de stad Jeruzalem. Daar is Hij voor ons gestorven. Dit hoort ook bij het kerstverhaal.

Jezus gaf ons niet alleen Zijn leven maar ook Zijn Evangelie. Het Evangelie dat Hij ons gaf, is de wereld gratis gegeven. Evenals een geschenk van weinig nut is als je het in de kast stopt en nooit meer gebruikt, zal ook de volheid van het Evangelie je geen vreugde brengen, tenzij je die hoopvolle boodschap begrijpt, en met blijdschap volgens zijn leringen leeft.

Je kunt het Evangelie tot een heel mooi deel van je leven maken als je naar je ouders luistert en ze gehoorzaamt; als je onze hemelse Vader dankt voor al Zijn zegeningen, en als je je liefde voor Hem toont en het gehele jaar bezorgd bent voor anderen.

Wanneer je dit doet, geef je op jouw wijze het grootste geschenk dat maar mogelijk is — je geeft jezelf. En als je dit doet zal de lieflijke geest van Kerstmis in je hart branden en groter worden, als de opwinding van nieuwe spelen en geschenken reeds lang voorbij is.

Ongeacht waar je woont, of wie je bent, we geven je deze kerstdagen — en altijd — onze zegen. Een ieder van jullie is ons dierbaar. We weten dat je ook dierbaar bent voor onze hemelse Vader en Zijn Zoon, wiens geboorte op die eerste Kerstmis lang geleden, het allergrootste geschenk was. *

De kerstkaars

DOOR LILLIE D. CHAFFIN

„Nog maar twee dagen en dan is het Kerstmis”, zei Harry terwijl hij het kaarsvet van de grond loskrabde.

„Waarschijnlijk zal het wel een donkere zijn”, antwoordde Willem de kaarsenmaker. Harry was de leerjongen van de kaarsenmaker. De zaak ging slecht omdat minder mensen kaarsen kochten. Ze hadden minder geld om kaarsen te kopen. Ze maakten nog maar een half dozijn kaarsen per dag.

„Alleen om het zelf niet te verliezen en jou te leren hoe je ze moet maken”, had Willem gezegd.

Harry keek naar Willem. Hij was zo vriendelijk geweest dat Harry hem graag had willen helpen. Maar hij kon geen kaarsen kopen en wat Willem het meest nodig had, was iemand die kaarsen kocht.

Ik kan geen presentje voor hem kopen, dacht Harry. Mijn vader kan hem zelfs niet betalen om mij in dienst te houden. Als ik hem iets geef, moet het iets zijn dat ik zelf heb gemaakt.

Hij krabde het kaarsvet van de grond en dacht na. Hij zou het kaarsvet dat hij van de grond had gekrabbd, kunnen nemen, en daar een kaars van kunnen maken. Willem had wel kaarsen, maar deze zou groter en beter zijn dan de kaarsen in de winkel.

Het gezicht van Harry betrok echter. Willem smolt die was altijd en maakte er dan kaarsen voor zichzelf van. Hij zou iets anders moeten bedenken. Toen Harry die avond in bed lag, probeerde hij iets anders te bedenken, maar het lukte niet.

De volgende morgen hoefden er geen kaarsen te worden gemaakt, want niemand had de vorige dag ook maar één kaars gekocht.

„Je kunt vandaag naar huis gaan,” zei Willem.

Het was een sombere, winderige dag. Thuisgekomen zag Harry dat zijn moeder kaarsen maakte.

„Uw kaarsvet is anders dan dat van ons”, zei Harry.

„Ik kan geen kaarsvet kopen”, zei zijn Moeder. „Gisteren heb ik wat laurierbessen geplukt, die gebruik ik voor de kaarsen. Ik heb gehoord dat rijke mensen deze nog liever hebben dan alle andere kaarsen, vanwege hun kleur en geur.”

Harry kreeg een idee. Hij ging met een mandje naar het veld en begon dadelijk de grijs-groene bessen te plukken. Eindelijk had hij zijn mandje vol en ging hij weer naar huis.

Hij gooide de bessen in de grote zwarte ketel die in de schoorsteen hing. Hij deed er water op. De was van de bessen smolt, hij pakte een schuimschaan met lange steel en scheppte de was van het water. Dat deed hij in een kleinere ketel. Terwijl de was heet werd, draaide hij van garen een pit. Hij doopte de pit steeds weer in de was totdat alle was gebruikt was. De lange kaars was dik en groen.

Het was al bijna avond toen Harry naar de donkere winkel liep. Achter de winkel brandde slechts één kaars. Willem bereidde daar zijn karig maal. Zonder een woord te zeggen stak Harry de kaars aan en zette hem in het raam van de winkel.

„Ik vrees dat we morgen niets te eten hebben,” zei Willem. „Harry, ik kan niet al mijn kaarsen aansteken, ook al is het de avond voor Kerst. Zoveel licht, het is mooi, maar het geeft geen brood op de plank.”

„Ook al is het eten morgen schraal, en ook als er morgen geen eten is, kun je deze kaars toch branden. Ik heb hem vandaag voor je gemaakt, Willem. Hij heeft niets gekost, ik heb er alleen de hele dag aan gewerkt. Wil je komen kijken? Wil je even kijken of hij goed is gemaakt? Ik had je wel meer willen geven, maar ik kon niets kopen.

Vanavond vertellen wij aan iedereen dat het de avond voor Kerst is.”

Op dat moment werd er op de deur geklopt en trad een man binnen.

„Wat een mooi licht,” zei hij. „Wie zulke mooie kaarsen kan maken, moet werkelijk een goede kaarsenmaker zijn. Iedereen die het zich kan permitteren zo'n mooie kaars te branden, moet het heel goed gaan. Ik zag dat de kaars in uw raam zo mooi brandde en dacht toen aan mijn dochter die spoedig trouwt. Ik had de kaarsen in een andere stad willen bestellen omdat ik niet wist dat er in onze stad zo'n goede winkel was.”

De man pakte zijn portemonnee en gaf Willem geld. „Hier heb je vast wat geld. Maandag zal ik je het juiste bedrag geven en je vertellen hoe groot ze moeten zijn. Ze heeft een groot huis, en ik heb een paar honderd ongekleurde kaarsen nodig. Waarschijnlijk zul je het er druk mee hebben. Goedenavond en vrolijk kerstfeest,” zei de man.

„Vrolijk kerstfeest en God zegene u, mijnheer,” antwoordde Willem. De man deed de deur achter zich dicht. „Jij bent de hele dag bezig geweest met liefdewerk, en God heeft jou en mij gezegend voor je geschenk.”

„Ja,” zei Harry. Ze gingen zitten voor het karige maal. „Morgen zullen we ook eten hebben.”

„En we zullen het heel wat dagen druk hebben om al die kaarsen te maken. Vrolijk kerstfeest, Harry!” zei Willem.

Op de een of andere manier deed het licht van de kaars de kom dunne soep veel groter lijken dan eerst.

„U ook een vrolijk kerstfeest, mijnheer” antwoordde Harry.

Het kerstfeest over de gehele wereld

JOYEUX NOEL

In Frankrijk begint het feest op 6 december. Tarwe die drijfmat is gemaakt met water, wordt op schalen gedaan. Deze schalen worden weggezet, zodat het graan kan ontkiemen. Een oud volksverhaal zegt dat wanneer het graan snel groeit, de boeren het komende jaar een goede oogst zullen hebben.

De Franse kinderen zetten in de huiskamer een kleine stal neer. De gezinnen zingen lofzangen en kerstliederen en na middernacht hebben ze een speciale maaltijd met oesters en worstjes.

Op Driekoningen, het eind van de feestdagen, wordt er een koek gebakken waar een boon of porseleinen figuurtje in zit. Wie dit voorwerp in zijn stuk koek vindt, is de koning of koningin van het feest.

CLAEDIC JUL

In Denemarken zorgt een klein, vriendelijk mannetje voor de dieren op de boerderij. Hij is verantwoordelijk voor de wonderlijke dingen die er rondom het huis gebeuren; hij heet Julnisse. De huiskat is de enige die deze kleine man kan zien die op de vliering woont. Op de avond voor Kerst zetten de kinderen voor ze gaan slapen kommen pap en bekers melk bij het luik van de vliering. Als ze 's morgens opstaan, ontdekken ze dat het eten op wonderlijke wijze is verdwenen en dat Julnisse voor iedereen cadeaus heeft achtergelaten.

BUON NATALE

In Italië gaat Befana, een vriendelijke, oude heks, in lompen gekleed op Driekoningen op haar bezemsteel van huis tot huis. Ze laat naast de haard geschenken achter voor de kinderen die braaf zijn geweest. Als de kinderen stout zijn geweest, legt Befana een bos berketakken voor ze neer, of de as van houtskool.

PRETTIGE KERSTDAGEN

In Nederland hebben de kinderen twee feesten in de maand december. Op 5 december vieren ze de verjaardag van Sinterklaas, dan zetten ze hun schoen bij de kachel en doen er een wortel of wat hooi in voor het paard van Sinterklaas. Als ze braaf zijn geweest zijn de wortel en het hooi verdwenen en vinden ze er presentjes voor in de plaats. Als ze stout zijn geweest vinden ze een takkenbos in hun schoen, die genoemd wordt gard of roe.

Met Kerstmis gaan veel kinderen met hun ouders naar de kerk en hebben ze 's middags een speciale maaltijd. De meesten hebben ook een kerstboom met kaarsjes, en soms worden er pakjes onder de kerstboom gelegd, die ze dan op kerstmorgen mogen openmaken.

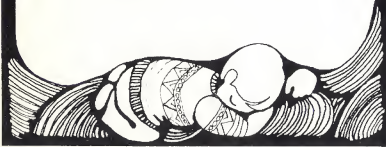

HAUSKAA JOULUA

In Finland beginnen de mensen reeds weken van tevoren met de voorbereiding voor het kerstfeest. Ze maken lage plafonds in hun huizen van raamwerken met stro. Deze zolderingen worden versierd en er worden sterren van papier aangehangen.

Er wordt stro op de grond gelegd en de kinderen slapen in bedden die op kribben lijken, waardoor ze herinnerd worden aan de geboorte van het Kerstkind.

Op de avond voor Kerst gaan de gezinnen bij vrienden op bezoek; de kinderen willen echter vroeg naar huis om te zien of de kerstman presentjes voor ze heeft achtergelaten.

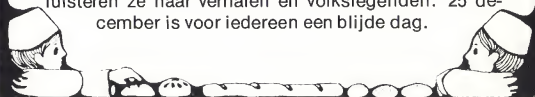
FELIZ NAVIDAD

In Mexico hangen gedurende de kerstdagen piñatas aan de balken. Een piñata is een grote kom van aardewerk. Deze wordt versierd zodat hij op een gezicht of een dier lijkt. Hij wordt gevuld met vruchten, snoepgoed, noten en klein speelgoed. De kinderen worden om de beurt geblinddoekt en proberen dan de piñata met een lange stok stuk te slaan. Als het eindelijk iemand lukt de piñata te breken, grabbelen alle kinderen naar het snoepgoed en behouden ze wat ze gevonden hebben. Op de avond voor Driekoningen zetten de kinderen hun schoen in het raam, of bij hun bed. Als ze braaf zijn geweest vult de tovenaer ze met geschenken als hij onderweg is om het Kerstkind te zien.

KALA HRYSTOUGHENA

Het is een heel oud gebruik in Griekenland dat de moeders een cake bakken en de kinderen daarbij toekijken. Met Kerstmis zijn de gezinnen bijeen en luisteren ze naar verhalen en volkslegenden. 25 december is voor iedereen een blijde dag.

FRÖHLICHE WEIHNACHTEN

Voor de Duitser is de kerstboom — der Tannenbaum — het grote kerstsymbool. De boom wordt in het geheim versierd en op kerstavond aange-stoken. Iedereen is dan verrast en opgewonden. In Duitsland duurt het kerstfeest van 6 december tot 6 januari. Op 6 december komt St. Nicholas en deelt snoepgoed, noten en koekjes uit aan de lieve kinderen.

Als de boom op 6 januari wordt afgetakeld, verdelen de kinderen zich in groepen. Een kind loopt voorop en draagt een ster die op een lange stok zit, de anderen komen er achteraan en dragen lantaarns. Ze lopen door de stad of het dorp, zo nu en dan blijven ze staan en zingen een lied. Deze zanger-tjes met hun ster symboliseren de wijzen die de ster naar Bethlehem volgden toen ze het Kerstkind zochten.

GLEDELIG JUL

Volgens de oude traditie luiden in Noorwegen de kerkklokken op de avond voor Kerst; ze roepen de mensen op naar de kerk te gaan. In Scandinavië wordt elke Kerstmis een mooi gebruik in ere gehouden, dan wordt aan de dieren en vogels gedacht. De beesten op de boerderij worden goed verzorgd en de koeien krijgen extra hooi. In de tuin wordt bovenop een hoge paal een schoof koren gezet die voor de vogels is bewaard. Op de morgen van de eerste kerstdag wordt elk dak en iedere deur versierd met een schoof graan, die het kerstdiner voor de vogels vormt. Als het kerstdiner voor het gezin wordt bereid, wordt er een amandel in de kerstpap gedaan. De gelukkige die de amandel in zijn pap vindt, krijgt een extra geschenk.

Tomte Korjen

Tomte Korjen is een mandje dat in Zweden met Kerstmis wordt gemaakt. Deze kleine papieren mandjes worden gevuld met popcorn, chocolaadjes of andere snoepjes, en worden aan de kerstboom gehangen. Als iemand op Kerstmis op bezoek komt, wordt hem een mandje gegeven en hem een Vrolijk Kerstfeest gewenst.

Je hebt twee velletjes tekenpapier nodig van verschillende kleur, een liniaal, schaar, en een grote knoop.

Knip van elk vel een strook van 10 x 26 cm. Vouw deze stroken in het midden (zie tekening A). Tekan aan weerskanten een rand van 2 1/2 cm, zie tekening B. Trek nu 5 lijnen die 2 cm van elkaar zijn, volgens tekening B, tot aan de rand van 2 1/2 cm, vouw het papier dubbel en knip het langs

deze lijnen, tot de kantlijn, door. Breng de twee stukken dan bij elkaar volgens tekening C. Beide vellen zijn dubbelgevouwen. We kunnen nu gaan weven.

Schuif de strook van het rode papier door de vouw van de eerste strook van het groene papier. Schuif dan de tweede groene strook door de gevouwen rode strook. Er moet steeds om en om worden gewerkt.

Voor de tweede rij schuif je de eerste strook van het groene papier door de dubbelgevouwen strook van het rode papier en deze rode strook weer door het dubbelgevouwen groene papier. Ga zo door totdat ook deze rij gedaan is.

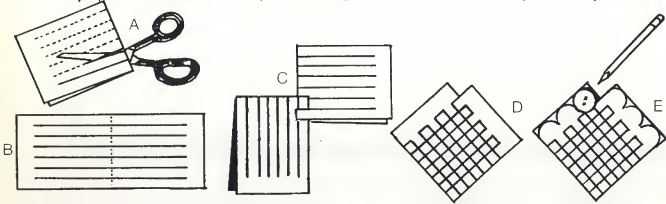
Herhaal dit totdat het mandje helemaal is geweven. (Zie tekening D.)

Als het mandje niet opengaat heb je het verkeerd gedaan; je kunt het echter uithalen en opnieuw beginnen.

De randen kun je schulpen door

er halve cirkels op te tekenen; gebruik daar de grote knoop voor (zie tekening E). Je kunt er een handvat aan maken door de einden van een strook papier van 1 cm x 23 cm aan de binnenkant van het mandje te plakken.

Je kunt het vlechtwerk ook fijner maken, dan moet je zeven stroken knippen van 1 1/2 cm maar het papier moet dan 10 1/2 cm breed zijn. Je moet dan 6 lijnen trekken zoals de tekening aangeeft.

VRAAG

EN

ANTWOORD

Ahman, zij hoopten dat in die stad een tempel zou worden gebouwd.

Het beste bewijsmateriaal dat wij hebben over de inwijding van een bouwplaats voor een tempel komt van broeder Heber C. Kimball, die zegt:

„Toen wij er waren zetten wij een stad uit op een hoog gelegen stuk land en we staken de vier palen in de grond, die de vier hoeken aangaven van het terrein waarop de tempel zou worden gebouwd. Het terrein werd ingewijd door broeder Brigham Young, die onze woordvoerder was. Bij die gelegenheid waren drie tot vijfhonderd gewapende mannen aanwezig. Deze hooggelegen plaats bevond zich van vijftienzeventig tot honderdvijftig meter bogen het peil van de Grand River, zodat iemand zo ver het oog kon reiken naar het oosten, westen, noorden of zuiden kon kijken; het was een van de mooiste plaatsen die ooit zijn aanschouwd.” (geciteerd door Orson F. Whitney in *Life of Heber C. Kimball*, Bookcraft, Inc., 1967, p. 209.)

Er zijn tenminste twee kaarten gevonden die de plannen voor Adamondi-Ahman vermelden. De eerste is een tekening van het originele plan en toont een uit twee delen bestaand openbaar plein in het midden van de stad, maar geen bouwterrein voor een tempel. De tweede, die onlangs is gevonden tussen oude papieren in de tempel te St. George, is een ruwe handgetekende kaart, die het terrein van de tempel aangeeft en de plaats van de eerste gebouwen en andere bouwterreinen.

De heiligen verbleven in 1838 enige maanden in dit gebied voordat zij werden gedwongen te vluchten voor de vervolgingen door niet-leden. Er waren slechts enkele huizen gebouwd voor deze uittocht begon.

Tegenwoordig is het gebied weer boerenland. Het ligt in Davies County, Missouri.

Mijn vrouw en ik willen het gebod des Heren om tienden te betalen ten volle opvolgen, maar wij weten niet precies over welk bedrag wij de tienden moeten betalen. Kunt u ons helpen?

Bisschop Victor L. Brown, Presiderende Bisschop van de Kerk. Aangezien wij uit het Boek van Mormon leren dat Abraham zijn tienden aan Melchizedek betaalde, weten wij dat de wet der tienden al in vroeger tijden werd nageleefd. Deze wet werd opnieuw tijdens deze bedelling in de Kerk ingesteld door een openbaring aan de profeet Joseph Smith op 18 juli 1838 te Far West (Missouri) en vastgelegd in Leer en Verbonden, 119:3,4:

„En dit zal de aanvang zijn van het vertienden van Mijn volk.

„En hierna moeten allen, die aldus zijn vertiend, jaarlijks één tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn, voor Mijn heilig priesterschap, zegt de Here.”

Op 19 maart 1970 verzond het Eerste Presidium de volgende brief aan de ring- en zendingspresidenten, bisschoppen en gemeentepresidenten als antwoord op de vraag: Wat is een juiste tiende?

„Teneinde u in deze aangelegenheid de nodige voorlichting te geven, brengen wij te uwer kennis, dat wij steeds hetzelfde standpunt hebben ingenomen, n.l. dat de eenvoudigste

verklaring die wij kennen, de verklaring van de Here zelf is, dat de leden van de Kerk jaarlijks één tiende over hun salaris, renten, winsten enz., dit betekent dus van hun inkomsten, behoren te betalen. Niemand is gerechtigd om er een andere uitleg aan te geven dan deze. Wij zijn van mening, dat elk lid van de Kerk het recht bezit om zelf te beslissen wat hij denkt, dat hij de Here verschuldigd is en zijn betaling dienovereenkomstig te doen.

Aan het einde van elk jaar heeft elk lid de verplichting bij zijn bisschop te komen voor de tiendenvereffening. Elk lid heeft dan de gelegenheid om te verklaren of hij een volledige, gedeeltelijke of niet-tiendenbetaler is. Het betalen van tienden is een zaak tussen het lid en de Here. De bisschop is slechts de dienst-knecht des Heren die de bijdragen ontvangt en ze boekt.

De Here heeft beloofd dat Hij de vensteren des hemels zal openen voor degenen die hun tienden en offergaven betalen. Wij lezen in Maleachi:

„Zal een mens God beroven? Maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het heffoer.

„Met een vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het ganse volk.

„Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.” (Maleachi 3:8-10.)

Als iemand volkomen eerlijk tegenover God staat, dan zal een gevoel van vrede en rust in zijn hart komen en zal hij weten dat hij een volledig-tiendenbetaler is.

Betaal uw tienden naar de mate waarin u gezegend wenst te worden. *

Zijn laatste uren

Jesus is de Christus, de Heiland der wereld

DOOR HOWARD W. HUNTER, van de Raad der Twaalven

Iets minder dan 2000 jaar geleden hadden buiten Jeruzalem, bij het kleine dorp Bethanië, de eerste gebeurtenissen plaats van de belangrijkste week uit de menselijke geschiedenis. Jezus van Nazareth, Die temidden van Zijn volk nauwelijks drie jaar op zending was geweest, verliet het huis van Zijn vrienden, Maria, Martha en Lazarus. Vastberaden liep Hij naar de poorten van Jeruzalem. Sommige inwoners van die oude stad vonden Hem een godslasteraar, een duivel, iemand die de joodse wet overtrad. Anderen geloofden dat Hij een profeet was, de Messias, de Zoon van de levende God. Hoe ze ook over Hem dachten, alle Joden kenden deze Man die met macht en gezag onderwees, hoewel Hij geen schriftgeleerde en ook geen farizeër was.

Johannes vertelt: „En het pascha der Joden was nabij, en velen uit dat land gingen op naar Jeruzalem, voor het pascha, opdat zij zichzelf reinigden.

„Zij zochten dan Jezus, en zeiden onder elkander, staande in de tempel: Wat dunkt u? Dunkt u, dat Hij niet komen zal tot het feest?” (Joh. 11:55, 56.)

De joodse wet vereiste dat alle volwassen mannen bij deze feestviering, de meest heilige van alle

Israëlitische ceremoniële vieringen, aanwezig waren. De mannen van het Sanhedrin hadden er echter openlijk voor gestemd dat Jezus ter dood zou worden gebracht. Velen betwijfelden of het wenselijk was dat Hij op een dergelijke openbare bijeenkomst verscheen.

Overal dreigde Hem het gevaar. Jezus ging echter niet naar Jeruzalem voor het paasfeest met praal en pracht, maar bescheiden op een ezel — symbool voor nederigheid en vrede. Een grote menigte liep Jeruzalem uit om Hem te begroeten. Ze spreidden palmtakken op Zijn pad en riepen: „...Hosanna den Zone Davids! Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!...” (Mt. 21:9.)

Mattheüs zegt: „... Toen werd de gehele stad beroerd, zeggende: Wie is Deze?

En de scharen zeiden: Deze is Jezus, de Profeet van Nazareth in Galiléa.” (Mt. 21:10, 11.)

Voor allen die de Joodse wet kenden, was dit de triomfantelijke intocht van Israëls koning, lang geleden door de profeten van Israël voorspeld en door het nageslacht lang verwacht. De menigte jubelde en juichte; Jezus was koninklijk en stil. Hij kwam dichterbij de stad die door God zo hoog werd gewaar-

deerd, en hulde over Jeruzalem, zeggende:

„Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden ... rondom u zullen opwerpen, en zullen u omsingelen, en u van alle zijden benauwen;

„En zullen u tot den grond nederwerpen ... en zij zullen in u den enen steen op den anderen steen niet laten;...” (Lk. 19:43, 44.)

Jezus wist welk lot Hem wachtte. In de gelijkenissen sprak Hij over het graan dat moest sterven wilde het vrucht dragen, en over de uitverkoren zoon die door zijn vader naar de wijngaard van de familie was gezonden, waar hij gedood zou worden, evenals de dienstknechten van zijn vader voor hem gedood waren. Soms scheen de last te zwaar.

„Nu is Mijn ziel ontroerd,” gaf Hij toe. „...Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hierom ben Ik in deze ure gekomen.” (Joh. 12:27.) Zijn enige doel, en het onwrikbare besluit de wil van Zijn Vader te doen, droegen Hem voorwaarts.

Nu Zijn dood ging naderen zei Hij vriendelijk: „Ik ben een Licht, in de wereld gekomen, opdat een iegelijk, die in Mij gelooft, in de duisternis niet blijve.” (Joh. 12:46.) Om dergelijke woorden verenigden Zijn vijanden zich tegen Hem. Toch verkondigde Hij: „Want Ik heb uit Mijzel-

ven niet gesproken; maar de Vader, Die Mij gezonden heeft, Die heeft Mij een gebod gegeven, wat Ik zeggen zal, en wat Ik spreken zal." (Joh. 12:49.)

In de hoop Jezus door Zijn uitlatingen in de val te kunnen laten lopen, stelden enkele van zijn schranderste tegenstanders Hem lastige vragen over politieke en rabbinale wetten. Een groep Farizeeërs en Herodianen stelde Hem een zeer duivelse vraag: „...Meester! wij weten, dat Gij waarachtig zijt, en den weg Gods in der waarheid leert...

„Zeg ons dan: ...Is het geoorloofd, den keizer schatting te geven, of niet?" (Mt. 22:16, 17.) Als Hij ja zou zeggen, zouden ze Hem gemakkelijk kunnen beschuldigen van verraad van Zijn erfenis onder het zaad van Abraham, dat zuchtte onder de druk van de Romeinse wet. Als Hij nee zou zeggen, zou Hij onmiddellijk gearresteerd worden als politiek agitator. Hij antwoordde noch het een, noch het ander. In plaats daarvan vroeg Hij een muntstuk, een, waarmee deze schatting gewoonlijk werd betaald.

Hij hield het muntstuk voor Zijn aanklagers in de hoogte en vroeg: „Wiens is dit beeld en het opschrift?" Ze antwoordden natuurlijk zoals alle kinderen op straat geant-

woord zouden hebben: „Des keizers." Door die simpele vraag had Hij de leiding genomen. Hij gaf de penning terug en zei: „Geef dan den keizer, dat des keizers is..." (Mt. 22:20, 21), alsof Hij wilde zeggen: „De naam en afbeelding van de man staan op het geldstuk. Het behoort dus aan hem. Wees zo goed en geef het aan de rechtmatige eigenaar."

Op briljante wijze had Hij de valstrik van Zijn tegenstanders teniet gedaan. Dit was echter nimmer Zijn werkelijke zending of verlangen. Ook zij waren zonen van God. Ook zij behoorden tot hen die Hij wilde redden. Hij maakte zich ernstig bezorgd over hen en hield van hen, ondanks hun boosaardigheid. Terwijl zij zich van Hem afwendden voegde Hij er het pleidooi aan toe: „...en Gode, dat Gods is." Zoals het muntstuk de beeltenis van de keizer droeg, zo droegen deze mannen, en alle mannen, de beeltenis van God, hun Hemelse Vader. Ze waren door Hem naar Zijn beeld geschapen. Jezus was gekomen om de weg voor hen te bereiden zodat ze tot Hem konden terugkeren. Maar toch, „...zij, dit houdende, verwonderden zich, en Hem verlatende, zijn zij weggegaan." (Mt. 22:21, 22.)

Korte tijd later bereidde een wetge-

leerde Hem een andere valstrik, zeggende: „Meester! welk is het grote gebod in de wet?" (Mt. 22:36.) Geleerden die de wet bestudeerden, hadden de oorspronkelijke wet van Mozes ingedeeld, onderverdeeld en opgedeeld, maar zo minutieus dat het leek of sommige delen van de wet rechtstreeks in tegenspraak waren met andere delen. Jezus wilde echter niet betutteld worden door de titels en jota's van debatten. Met één klap raakte Hij de kern van de wet en verenigde Hij al die verschillende delen tot een groot geheel: „...Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. „Dit is het eerste en het grote gebod.

„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelve." (Mt. 22:37-39.)

Weer veranderde Jezus een vraag die vol venijn, vijandigheid, en misleiding zat; in een antwoord vol van liefde, barmhartigheid en visie.

Toen de laatste uren van Zijn aardse bestaan naderden, keerde Hij Zich van de menigte af en probeerde Hij alleen Zijn discipelen te sterken. Hij waarschuwde ze voor hetgeen voor hen lag. Hij sprak over de verwoesting van Jeruzalem, en over de smart en afval die zouden vooraf-

gaan aan Zijn terugkeer op aarde in het laatste der dagen. Hij sprak over een heer die terug zou komen nadat hij lange tijd in een ver land was geweest. Hij zou met elk van Zijn dienstknechten afrekenen, een ieder volgens de mogelijkheden en talenten die hem gegeven waren. Hij sprak over de herder die de schapen van de bokken scheidde. De eerste waren de volgelingen die de hongerenden te eten, de dorstigen te drinken hadden gegeven, de naakten gekleed, en aandacht voor de verdrukten hadden. Hij sprak over maagden die naar een bruiloft gingen. Sommige van hen hadden voldoende olie in hun lamp, andere zagen dat hun kleine voorraad uitgeput raakte omdat de bruidegom langer wegbleef dan ze hadden verwacht. Aldus leerde Jezus Zijn discipelen te waken en te bidden. Hij leerde ze echter dat bidden en waken niet vereisen dat men van angst niet slaapt en het druk heeft met de toekomst, maar een rustige, voortdurende aandacht voor de plichten van het heden.

Het uur van de offering kwam dichterbij en Jezus trok Zich met Zijn twaalf apostelen terug in de rust en vrede van een opperzaal. Daar probeerde de Meester Zijn speciale getuigen te sterken tegen de listen van de boze, door Zijn kleed af te leggen, Zichzelf te omgorden met een droogdoek, en de voeten van de apostelen te wassen.

Dit prachtige gebaar van liefde en eenheid was een passend voorspel voor het paasmaal dat volgde. Vanaf de tijd dat de eerstgeborenen van de getrouwe kinderen van Israël gespaard waren voor de verwoesting die over Egypte kwam door de onverzoenlijke houding van de farao, was het paasmaal met al zijn symbolische tekenen en gebaren door de Israëlitische gezinnen trouw in acht genomen. Hoe toepasselijk was het, dat Jezus bij Zijn naleving van dit oude verbond van Gods bescherming, de tekenen van het nieuwe verbond instelde — de tekenen van

Zijn lichaam en bloed. Hij nam het brood en brak het, en de beker en zegende deze; hiermede bood Hij Zichzelf aan als *het* Lam Gods, dat geestelijk voedsel en de eeuwige zaligheid zou verschaffen.

Met het nieuwe verbond kwam een nieuw gebod. Jezus zei tot Zijn discipelen: „... dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb...

„Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander.” (Joh. 13:34, 35.)

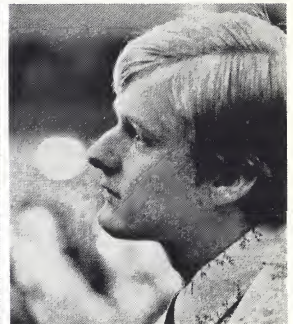
Tot op het laatste moment van Zijn leven in de sterfelijkheid toonde Jezus de grootheid van Zijn Geest, en Zijn grote kracht. Zelfs in dit laatste uur was Hij niet zelfzuchtig met Zijn eigen zorgen bezig, en ook dacht Hij niet aan de pijn die Hem te wachten stond. Hij was bezorgd voor het heden en voor de komende noden van Zijn geliefde volgelingen. Hij wist dat hun veiligheid, als Kerk en persoonlijk, onvoorwaardelijk lag in hun liefde voor elkaar. Al Zijn inspanningen schenen op hun behoeften te zijn gericht. Zo leerde Hij ze door Zijn voorbeeld wat Hij door voorschrift onderwees. Hij troostte ze, gebod en waarschuwde.

„Uw hart worde niet ontroerd...” zei Hij, want Hij voelde hun angst en bezorgdheid. „In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; ...Ik ga heen om u plaats te bereiden ... Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het

Leven. ...wat gij begeren zult in Mijn Naam, dat zal Ik doen; ...Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid. ...Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u. ...Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebiede. ...Dit gebied Ik u, opdat gij elkander liefhebt.”

(Zie Joh. 14:1, 2, 6, 13, 15; 15:14.)
Het is mogelijk dat Jezus op deze bijzondere avond, toen de kleine groep de hof van Gethsemané naderde, gevraagd heeft of ze voor Hem wilden bidden, zodat Hij gesterkt zou worden voor de onnoemelijke taak die Hem wachtte. Doch Jezus bad voor hen en voor anderen zoals zij: „Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt...” vertelt Johannes, die daar was en het hoorde, „...maar dat Gij hen bewaart van den boze. ...Zij zijn niet van deze wereld ... Heilig ze in Uw waarheid ... Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen. Opdat zij allen één zijn, gelijkervijns Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.” (Joh. 17:15, 16, 17, 20.)

Nadat Hij dat geweldige middelaarsgebed had opgezonden ging Jezus alleen verder, Zijn lichamelijke en geestelijke folteringen tegemoet. Een apostel van de Here van deze tijd heeft geschreven:

„Christus' zielestrijd in de hof is voor het beperkte verstand niet te peilen, noch naar hevigheid noch naar oorzaak. ...In dat uur van zielestrijd onderging en overwon Christus al de verschrikkingen die satan... kon teweeg brengen.

„Op de een of andere wijze, in verschrikkelijke, doch voor de mens niet te begrijpen werkelijkheid, nam de Heiland de last van de zonden der mensheid op zich van Adam af tot het einde der wereld toe.” (James E. Talmage, *Jezus de Christus*, pag. 448, 449.)

Vanaf dat moment was het nog slechts een kwestie van uren totdat hij valselijk beschuldigd, onwettig verhoord en onrechtvaardig gekruisigd zou worden. Hij deed wat geen ander ooit gedaan had — Hij verrees op de derde dag uit Zijn graf, het graf dat gevuld werd met het licht en leven van de wereld. Hij voer op naar Zijn vader. Jezus van Nazareth was nu Jezus de Christus; Hij had de dood overwonnen.

In tegenstelling met de haast en drukte van onze tijd, leidde Hij een eenvoudige leven. Hij leefde in nederige omstandigheden. Hij was niet omringd door aardse pracht en macht, maar door de armen, de nederigen, en degenen die in bescheiden omstandigheden vertoefden. Zijn leven en leringen waren niet gecompliceerd. De woorden die Hij sprak hebben betrekking op mensen van allerlei levenswandel, — op allen die in Zijn tijd luisterden, en op allen die in deze tijd luisteren.

De geschiedenis heeft voldoende bewijs van Zijn dood geleverd. Even zeker als ik weet dat Hij stierf, heb ik de rustige, en toch positieve zekerheid, dat Hij vandaag leeft, de Heiland van ieder mens die op deze aarde werd of zal worden geboren. Als wij de paasweek overdenken, kunnen we aan de opgestane Christus denken, de levende Zoon van de levende God. Mogen wij onze harten verenigen, in Zijn Naam, elkander liefhebben, en Zijn geboden onderhouden, is Mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. *

De lucht boven de lage landen

Met Kerst hebben we extra veel aanleiding om onze medemenselijke liefdevol tegemoet te treden. Immers zijn wij door de komst op aarde van het Kerstkind zelf zo liefdevol tegemoet getreden.

De in België en Nederland werkende zendelingen moeten we met Kerst en met de jaarwisseling het leven feestelijk maken — we doen het voor onszelf ook. Zij hebben geen gezellig huis. Zij verkeren in den vreemde, gastarbeiders van God, in de kou.

Wie ook van huis zijn zijn de Belgische en Nederlandse jongelui die op zending zijn geroepen en die nu terugdenken: Hoe zou het zijn bij de hulst en de kerststol, en hoe klinkt in mijn thuisgemeente *Hosanna, hosanna, hosanna zij Zijn naam?*

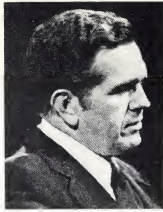
Laten we zien wat we voor de zendelingen terug kunnen doen. In ieder geval hebt u hier de adressen van de Nederlands-talige jongens en meisjes die op zending zijn. Die kunt u een kaart sturen en iets aardigs schrijven. Daar gaan we:

Micha Beuger, Misión Boliviana,

La Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Ultimos Días, Casilla de Correo 4789, La Paz, Bolivia; *Eddie Bodden*, England North Mission, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Rossett Green Lane, Harrogate, Yorkshire, England; *Paul Pechler*, Süddeutsche Mission, Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Machtfingerstrasse, 8 München 70, West-Duitsland; *Jan Weening*, aan hetzelfde adres als Paul; *Margriet Dekker*, England East Mission, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 64/68 Exhibition Road, London SW 7 2PA, Engeland; *Irene van Hulzen* en *Agnes van der Elst*: Zendinggebied Amsterdam Nederland, Waldecklaan 3, Hilversum.

In de donkerste tijd van het jaar kunnen we, zelfs als het niet regent en schemert en sneeuwt, maar een geringe afstand van ons af kijken — tenzij met het oog van onze liefde, dat geen horizonten kent.

E. H. CHARDON

Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard . . .

*Onderzoek de openbaringen van de
Here door geestelijk onderzoek en rechtvaardig leven.*

DOOR BOYD K. PACKER, van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden zondagmorgen 7 april 1974 op de aprilconferentie.

Ik ben er zeker van, dat u net als ik geïnspireerd bent door de woorden van onze geliefde president Romney, toen hij deze morgen de openbaringen voor ons opende over de Heilige Geest.

IN deze veranderlijke wereld dank ik God voor de niet aflatende stroom openbaringen aan de Kerk. We hebben in deze conferentie een nieuwe profeet, ziener en openbaarder steun verleend. Ik ben dankbaar dat wij een profeet hebben, die gemachtigd is openbaring van God te ontvangen. Ik ben ook dankbaar dat de openbaring niet alleen tot de profeet beperkt is. Zij wordt gedeeld door de hoge autoriteiten. En over heel de wereld rapporteren de plaatselijke leiders voortdurend over de leiding die zij ontvangen, wanneer zij beslissingen moeten nemen of wanneer zij meer licht en kennis nodig hebben.

Ook de ouders kunnen openbaring ontvangen door die macht, die broeder Romney zo juist genoemd heeft

om hun gezinnen te helpen leiden. En natuurlijk ieder van ons, indien wij ernaar willen leven, geestelijke communicatie hebben voor onze eigen persoon.

De profeten uit vroeger tijden hebben hun openbaringen op schrift gesteld. En samen met de heilige geschiedenis die met het ontvangen ervan samenhangt, vormen zij de Schriften of Schriftuur. De Bijbel is natuurlijk het meest bekende voorbeeld. In de Kerk doen wij iets, wat nog maar weinigen doen: wij lezen in de Bijbel.

En wij zijn met andere Schrifturen gezegend, eveneens boeken met openbaring: het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, en de Parel van Grote Waarde.

Wanneer wij aankondigen dat wij nog andere Schriften hebben dan de Bijbel, wordt ons natuurlijk gevraagd: „Waar hebt u die openbaringen eigenlijk vandaan? Waar komen die boeken vandaan?”

In antwoord op deze vragen spreken

wij onmiddellijk over de vertaling door middel van de Urim en Thummim van verslagen van profeten uit vroeger tijden; we spreken over visioenen van hemelse boodschappers uit Gods tegenwoordigheid en zonder aarzeling spreken wij over gesprekken met de Here zelf.

Velen beschouwen deze uitleggingen als vreemde verhalen en aarzelen ze zelfs serieus te nemen. Ze verwerpen de idee dat openbaringen, die in de tijd van de Bijbel vanzelfsprekend waren, ook heden ten dage nog steeds gedaan worden.

Desondanks hebben wij deze Schriften. We kregen ze ergens vandaan. We zeggen: „Neem ze in je handen; lees ze; beproef ze. Onderzoek ze zelf.” Jammer genoeg zijn de mensen afkerig om ze ook maar te onderzoeken.

Ze doen me denken aan de figuren uit een allegorische vertelling die een paar jaar geleden door Dr. Hugh Nibley geschreven werd. En ik zal een deel van zijn allegorie citeren.

„Lang geleden beweerde een jongeman dat hij, terwijl hij aan het ploegen was, in zijn akker een grote diamant gevonden had. Hij stelde de steen kosteloos voor de mensen te kijk en iedereen koos partij. Een psycholoog toonde aan, door een paar beroemde praktijkvoorbeelden aan te halen, dat de jongeman leed aan een welbekende vorm van waanvoorstellingen. Een historicus toonde aan dat andere mensen eveneens hebben beweerd dat zij diamanten in akkers gevonden hebben en zijn misleid. Een geoloog bewees dat er geen diamanten zijn in dat gebied, doch slechts kwarts. De jongeman was door het kwarts misleid. Toen hem gevraagd werd de steen zelf te onderzoeken weigerde de geoloog met een meewarig, verdraagzaam glimlachje en ontkenkend hoofdschudden. Een jonge professor toonde aan dat de jongeman precies dezelfde taal gebruikte die anderen hadden gebruikt, wanneer zij ruwe diamant beschreven. Hij sprak derhalve gewoon in de nor-

male bewoording van zijn tijd. Een socioloog toonde aan dat slechts drie van de 177 bedienden in bloemenwinkels geloofden dat de steen echt was. Een dominee schreef een boek om aan te tonen dat niet de jongeman, maar iemand anders de steen gevonden had.

Een onbemiddeld juwelier ... wees er tenslotte op dat, daar de steen nog steeds onderzocht kon worden, het antwoord op de vraag of het al dan niet een diamant was, absoluut niets te maken had met wie de vinder was, of dat de vinder eerlijk was of bij zijn volle verstand, of met wie hem geloofde, of met het feit dat hij een diamant van een baksteen kon onderscheiden, of dat er ooit diamanten in akkers gevonden waren, of dat mensen wel eens door kwarts of glas misleid waren, maar dat de vraag eenvoudig, enkel en alleen, beantwoord kon worden door de steen aan bepaalde bekende proeven te onderwerpen die voor diamanten gelden. Er werden diamantexperts bij geroepen. Sommigen van hen verklaarden dat de steen echt was. De overigen maakten er zenuwachtige grapjes over en verklaarden dat zij hun waardigheid en reputatie niet op het spel konden zetten door het ding al te serieus te nemen. Om de aldus gemaakte slechte indruk te verbloemen, kwam iemand met de theorie op de propen dat de steen in feite een synthetische diamant was, die zeer vakkundig was vervaardigd, maar daarom toch namaak... Het bezwaar hier tegen is dat het vinden van een goede synthetische diamant voor de boerenjongen een nog opmerkelijker feit zou zijn, dan het vinden van een echte." (*Lehi in the Desert and the World of the Jaredites*, in 1952 uitgegeven door Bookcraft, p. 136-137.) Het feit is er dat wij deze boeken met Schriftuur hebben. We kregen ze, ik herhaal het, ergens vandaan.

De jaren door zijn er vele verklaringen en theorieën geweest ten aanzien van hun herkomst. Deze theorieën, die voor het merendeel naar voren zijn gebracht door mensen die

deze boeken niet eens gelezen hebben, vallen voor het merendeel onder de groep die het idee heeft dat Joseph Smith ze zelf schreef; dat Joseph Smith ze zelf produceerde. Daarom wordt hij verworpen.

Hiermede wordt hem echter te veel verdienste toegeschreven en maakt men hem belangrijker dan hij is. Dat kan ik niet aanvaarden, want dat zou hem tot een bovenmatig genie maken. Ik geloof niet dat hij dat was. Het is belachelijk aan te nemen dat hij ze zonder hulp en zonder inspiratie samenstelde.

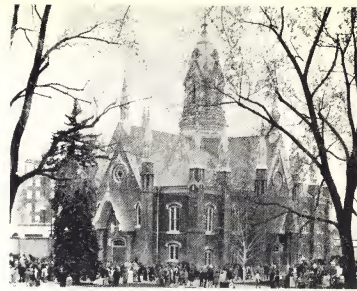
De waarheid is heel eenvoudig deze: hij was een profeet van God — niets meer en niets minder!

De Schriften kwamen net zo min van Joseph Smith als ze dóór hem kwamen. Hij was een spreekbuis, door wie de openbaringen werden gegeven. Voor de rest was hij een gewoon mens, net als de profeten uit vroeger tijden en als de profeten uit onze dagen.

Sommigen hebben beweerd dat deze boeken vals zijn en zij voeren als bewijs aan de veranderingen die sedert de eerste uitgave in de teksten van deze Schrifturen zijn aangebracht. Ze citeren deze veranderingen, waarvan vele voorbeelden zijn, alsof zij zelf openbaringen aankondigen. Alsof zij de enigen zijn, die ervan afweten. Natuurlijk zijn er veranderingen en verbeteringen geweest. Een ieder die dat ook maar oppervlakkig onderzocht heeft, weet dat. Wanneer zij op de juiste wijze worden onderzocht, worden zij een getuigenis vóór en niet tégen de waarheid van deze boeken.

De profeet Joseph Smith was zijn ongeletterde boerenjongen. Wanneer wij een van zijn eerste geschriften lezen, zoals zij oorspronkelijk geschreven werden, dan blijkt daaruit dat zijn spelling, grammatica en stijl nog heel wat bijgeschaafd moesten worden.

Dat de openbaringen toch kwamen in een literair verfijnde vorm, is niets minder dan een mirakel. Dat er verbeteringen moesten worden aange-

bracht, verhoogt slechts mijn respect ervoor.

Ik voeg er echter met nadruk aan toe dat dergelijke veranderingen voornamelijk verbeteringen van minder belang, in grammatica, bewoording, interpunctie en verduidelijking zijn. Er is niets fundamenteels ooit gewijzigd.

Waarom wordt dat niet van de daken verkondigd? Om de doodeenvoudige reden dat ze bij vergelijking zo onbetekend zijn, dat ze letterlijk de moeite niet waard zijn om erover te praten. Tenslotte hebben zij er niets mee te maken of de boeken waar zijn.

Na het samenstellen van een aantal openbaringen heeft een profeet uit vroeger tijden, Moroni, gezegd: „En indien er fouten zijn, zijn het fouten van mensen. Doch zijt, wij weten van geen fout; niettemin, God weet alle dingen; daarom, laat hij, die veroordeelt, voorzichtig zijn, opdat hij zich niet aan het gevaar van het vuur der hel blootstelt. (Mormon 8:17.)

„En wie deze kroniek ook ontvangt, en deze niet veroordeelt wegens de onvolkomenheden, die er in staan, zal groter dingen dan deze weten...” (Mormon 8:12.)

Iemand kan een steen nemen en met het doel vast te stellen wat het is, hem aan een proef onderwerpen, om te bepalen of het leisteen of zandsteen is. Nadat hij deze proef genomen heeft, kan hij het onderzoek afsluiten met de woorden: „Ik

heb niet ontdekt, dat het een diamant was."

Zijn conclusie, ook al is deze nauwkeurig, heeft niets te maken met het feit of het al dan niet een diamant is. Het zal nooit worden geverifieerd door de verkeerde formule toe te passen. Er zijn misschien duizend proeven die hij kan nemen, waarbij hij tot dezelfde conclusie zou komen.

Pas nadat hij de steen aan de juiste formule onderwerpt en pas dan alleen kan hij het zeker weten. Tot dan toe is zijn conclusie: „Ik heb niet ontdekt, dat het een diamant is”, betrekkelijk nutteloze informatie.

Er is de jaren door een eendeloze stoet mensen geweest die deze openbaringen aan de hand van allerlei formules, behalve de juiste, onderzocht hebben. Alles wordt duidelijk, wanneer Paulus zegt: „...de natuurlijke mens begriipt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want ze zijn hem dwaasheid en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.” (I Korinthiërs 2:14.)

Deze schriftuurlijke diamanten, zoals we ze beschrijven, zullen de test doorstaan. Net zo zeker als een mens kan bepalen of een zogenaamde diamant echt is door deze aan welbekende proeven voor diamanten te onderwerpen, kunnen de Schriften aan welbekende proeven voor Schriftuur worden onderworpen.

Er is een nauwkeurige formule. Om deze toe te passen moet men van kritiek overstappen op geestelijk onderzoek.

Er zijn mensen die een vluchtige, zelfs een onoprechte poging in het werk hebben gesteld om de Schriften te beproeven en uiteindelijk niets ontvangen hebben. Dat is precies wat zij verdienen hebben. Indien u denkt dat bewijskracht aan iemand gegeven wordt, die maar vluchtig onderzoekt, of uit ijdele nieuwsgierigheid, of die wel goedbedoeld doch maar tijdelijk onderzoekt, dan hebt u het mis. Evenmin berust die bij de overjverigen of de fanatici. Men kan het bewijs zeker weten,

wanneer een leven lang in alle openrechtheid en nederigheid eraan is besteed. Vele elementen van de waarheid verkrijgen we pas na ons een leven lang te hebben voorbereid. We kunnen er echter zeer snel een getuigenis van krijgen. Onderschat de mogelijkheid niet dat vele nederige mensen van alle leeftijden een dergelijk getuigenis bezitten. Velen bezitten een getuigenis dat de kennis die wetenschappelijk verkregen kan worden te boven gaat. Wanneer een nederig mens zijn getuigenis geeft, dat gebaseerd is op een geestelijk onderzoek en een rechtvaardig leven, wees dan voorzichtig, als u zijn getuigenis verwerpt omdat hij voor het overige niet geleerd is.

Menige academische reus is tegelijkertijd een geestelijke dwerg en indien zulks het geval is, is hij gewoonlijk tevens een morele zwakkeeling. Zulk een mens kan heel gemakkelijk een zelfopgevoerde lid van een slopersgemeenschap worden, dat vastbesloten is het werk van God te vernietigen.

Hoed u voor het getuigenis van iemand die onmatig is, of oneerbiedig, of immoreel, die vernietigt en niets heeft om ervoor in de plaats te stellen.

De Profeet Nefi heeft gezegd: „...daarom vindt de schuldige de waarheid hard, want ze snijdt hem door het hart.” (I Nefi 16:2)

Deze profeet uit vroeger tijden heeft gezegd: „...ik ben in het schrijven niet zo bekwaam als in het spreken; want wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert de macht van de Heilige Geest het tot het hart der mensenkinderen. Doch ziet, er zijn velen, die hun hart tegen de Heilige Geest verstokken, zodat daarin voor Deze geen plaats is. Daarom verwerpen zij veel van het geschrevene, en achten het als niets.” (II Nefi 33:1, 2.)

Verder heeft hij gezegd, dat de woorden, die hij had geschreven dienden om de mensen te overtuigen het goede te doen en „...ze spreken van Jezus, en bewegen hen in Hem te geloven, en tot het einde te vol-

harden, hetgeen het eeuwige leven is.

Ze waarschuwen streng tegen zonde, zo duidelijk als waarheid maar kan zijn; daarom kan niemand toornig zijn om de woorden, die ik heb geschreven, tenzij hij de geest van de duivel heeft.” (II Nefi 33:4, 5.)

In het Nieuwe Testament staat een waarschuwing die onze aandacht waard is. Petrus en de andere apostelen waren door het Sanhedrin gevangen gezet. Ze werden door een engel bevrijd, maar kwamen voor een tweede maal voor die raad. Ze gaven hun getuigenis: „...wij zijn Zijn Getuigen van deze woorden; en ook de Heilige Geest, Welken God gegeven heeft dengenen, die Hem gehoorzaam zijn. (Handelingen 5:32.)

Een aantal leden van het Sanhedrin zocht de apostelen te doden, doch Gamaliël, een wetgeleerde, zei heel wijs: „Gij Israëlitische mannen, ziet voor u, wat gij doen zult aangaande deze mensen.” (Hand. 5:34-35.) Hij haalde toen twee voorbeelden aan van predikers, die ook zijn vergaan en allen, die hun „gehoor gaven, zijn verstrooid en tot niet geworden.

...Houdt af van deze mensen, en laat hen gaan; want indien deze raad, of dit werk uit mensen is, zo zal het gebroken worden.” Zo vervolgde Gamaliël.

„Maar indien het uit God is, zo kunt gij het niet breken; opdat gij niet misschien bevonden wordt ook tegen God te strijden.” (Handelingen 5:37-39.)

De openbaringen blijven doorgaan in de Kerk, waarbij de profeet ze ontvangt voor de Kerk; de president voor zijn ring of zending, of zijn quorum; de bisschop voor zijn wijk; de vader voor zijn gezin; het individu voor zichzelf.

Er zijn vele openbaringen gegeven, die een bewijs zijn van het voortgaande werk des Heren. Misschien zullen op zekere dag andere openbaringen, die ontvangen en opgetekend zijn, worden gepubliceerd, en wij leven in de verwachting, dat

(Wordt vervolgd op blz 521)

De bediening van de Heiland

Een oproep om gehoorzaam de Here te gedenken en Zijn liefde te beantwoorden

DOOR DELBERT L. STAPLEY, van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden zondagmorgen 7 april 1974 op de aprilconferentie

Mijn geliefde broeders, zusters en vrienden, de Heiland heeft gezegd: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.” (III Nefi 11:10.) „...Ik ben het licht der wereld; die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.” (Johannes 8:12.)

Er is veel geschreven en er zijn veel toespraken gehouden met betrekking tot Christus — diens zending, leringen, wonderen, verzoenende offerande, opstanding en hemelvaart naar eeuwige heerlijkheid. Hij is waarlijk onze Here en Heiland, onze Verlosser en God. Hij heeft gezegd: „...Ik ben uit de hemel nederge daald, niet opdat Ik Mijn wil zou doen, maar den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft.” (Johannes 6:38.) „...Ik ben gekomen, opdat zij

het leven hebben, en overvloed hebben.” (Johannes 10:10.) „En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.” (Johannes 14:3.)

Dat is de bedoeling van de bediening van onze Heiland op aarde; dat wij het eeuwige leven mogen hebben en met Hem en onze hemelse Vader in de hemelen mogen wonen, Hij gaf ons Zijn onderricht, opdat wij de weg tot het eeuwige leven mochten weten. De vele wonderen, die hij verrichtte, werden als een getuigenis gegeven, dat Hij inderdaad de Zoon van God is. Zijn verzoenende offerande — het geven van Zijn leven — toont Zijn grote liefde voor heel het mensdom. Hij heeft gezegd: „Niemand heeft meerdere liefde dan deze, dat iemand zijn

leven zette voor zijn vrienden.” (Johannes 15:13.) Hij heeft bewezen, dat Hij een Vriend voor ons is. Maar hebben wij er door gebed en studie wel de tijd voor genomen onze Heiland te leren kennen en onszelf tot een vriend van Hem te maken? J. G. Small schreef deze woorden:

Ik heb een Vriend gevonden,
een geweldige Vriend,
Zo vriendelijk en trouw en teder,
Zo wijs, een Raadgever en Gids,
Zulk een machtig Verdediger.

Ik heb een Vriend gevonden,
een geweldige Vriend,
Hij bloedde, Hij stierf om mij te redden,
En niet alleen de gave des levens,
Maar zijn eigen leven gaf Hij mij.

Ik heb een Vriend gevonden,
een geweldige Vriend,
Alle macht is Hem gegeven
Om mij te leiden op mijn gang
voorwaarts
En mij veilig naar de haven te leiden.

Stelt u zich als u wilt eens voor tussen de scharen tot wie Jezus sprak — als een kreupel kind, een dove man, een blinde vrouw. Wat een overvloeiende liefde voelden zij voor de Heiland en Hij voor hen. Zij stortten tranen van vreugde als Hij met Zijn woorden van troost hun hart raakte. Op dezelfde wijze voelde Hij hun geest en werd met mededogen en ontferming jegens hen bewogen. Terwijl Hij over de schare heen zag, zelde Hij: „Hebt gij ook zieken onder u? Breng hen hier. Hebt gij ook lammen, of blinden, of kreupelen, of vermindkten, of melaatsen, of die verschrompelde ledematen hebben, of die doof zijn, of die enigerwijze lijdend zijn? Brengt hen hier en Ik zal hen genezen...”

...want Ik zie, dat uw geloof voldoende is om door Mij genezen te worden.” (III Nefi 17:7-8.)

Derhalve brachten zij „...hun zieken en hun lijdenden en hun lammen, en met hun blinden en met hun stommen ... En zowel zij, die waren gene-

zen, als zij, die gezond waren, knielden allen aan Zijn voeten neder, en aanbaden Hem..." (III Nephi 17:9, 10.)

Toen riep Christus de kinderen om Hem heen en beval de schare op de grond neder te knielen. Desgelijks knielden Hij en bad tot de Vader. Het verslag luidt: „En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken; en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden.

En toen Jezus Zijn gebed tot de Vader had beëindigd, richtte Hij Zich op; maar zo groot was de vreugde van de schare, dat zij overstelpt was. En Jezus sprak tot hen, en verzocht hen op te staan.

...en Hij zeide tot hen: Gezegend zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet, Mijn vreugde is volkomen.

En toen Hij deze woorden had gezegd, weende Hij,... en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

En toen Hij dit gedaan had, weende Hij wederom." (III Nephi 17:17-22.)

Voelen wij de lieflijke geest van hen die hier vergaderd zijn en de grote liefde die Christus tot dit getrouwe volk sprak? Hier was de grote Profeet en Leraar Zelf, Die les in het bidden gaf. Hij gaf het voorbeeld,

wat het wil zeggen bezorgd genoeg over anderen te zijn om voor hen te bidden, voor hun bijzondere en persoonlijke noden. Hij vermaande hen: „Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden.

Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en kinderen mogen worden gezegend." (III Nephi 18:19, 21.)

Begrijpen wij, wat Christus hier zegt? Hij vertelt ons, dat zoals Hij tot de Vader bad en de zieken genas en de kinderen zegende, wij ook het recht hebben te bidden voor hen die in nood verkeren en onze elgen gezinnen te zegenen. Dat is niet alleen een zegen voor ons, maar tevens een bevestiging van het gezinsleven, om ons dichter bij elkaar te brengen, in liefde en harmonie.

Laat ik nog één tekst herhalen: „...Gezegend zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet, Mijn vreugde is volkomen." (III Nephi 17:20.)

Wij maken de vreugde van Christus volkomen, wanneer wij ons bekeren, getrouw zijn en Gods geboden onderhouden.

„Daarom, wie zich ook bekeert en als een kindeke tot Mij komt, zal Ik ontvangen, want derzulken is het koninkrijk Gods. Ziet, voor hen heb Ik Mijn leven afgelegd en het weder opgenomen; bekeert u daarom en komt tot Mij, gij einden der aarde, en wordt zalig." (III Nephi 9:22.) En „...wie zich ook ... van hun zonden bekeren, en verlangen in Mijn naam

te worden gedoopt, zult gij op deze wijze dopen..." (III Nephi 11:23.)

Hierin ligt de schoonheid van het Evangelie: de kans om zich te bekeren, vergeving en het eeuwige leven te verkrijgen en op deze wijze zin te geven aan de verzoenende offerande van onze Heiland.

„En aldus verwezenlijkt God Zijn grote en eeuwige doeleinden, die sedert de grondlegging der wereld waren bereid. En aldus komen de zaligheid en de verlossing der mensen tot stand en tevens hun ondergang en ellende.

Daarom ... een ieder, die wil komen, mag komen en om niet van de wateren des levens drinken; en een ieder, die niet wil komen, wordt niet gedwongen te komen, maar ten laats ten dage zal hem naar zijn daden worden wedervergolden." (Alma 42:26-27.)

Met andere woorden, de keus is aan ons; indien wij goed doen, zal het goede worden teruggegeven aan ons; indien wij het kwade doen, zal ellende ons loon zijn. De Here verlangt ernaar ons allen te redden, maar desondanks weet Hij dat een aantal onzer geen acht zal slaan op Zijn pleidooi. Zijn zieleangst komt tot uitging, wanneer Hij zegt: „Jeruzalem, Jeruzalem! ...hoe menigmaal heb Ik u kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkjerwijs een hen haar kiekens bijeenvergaderd onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild." (Mattheüs 23:37.)

Ook andere profeten hebben het volk bekering toegeroepen en hun verteld naar de stem des Heren te luisteren:

„O, gij werkers der ongerechtigheid! Gij, die zijt opgeblazen in de ijdele dingen der wereld; gij, die voorgeeft de wegen der gerechtigheid te hebben gekend en niettemin zijt afgedwaald als schapen, die geen herder hebben, hoewel een herder om u heeft geroepen, en nog steeds om u roept; maar gij wilt niet naar zijn stem luisteren!” (Alma 5:37.)

Jezus Christus, de Goede Herder, heeft door Zijn liefde en genade een ieder onzer geroepen. Hun die gezondigd hebben, schenkt hij vergeving. Hij verheugt zich in de zaligheid der mensen.

Wij kunnen onze Heiland Zijn offerande nooit ten volle vergoeden, die Hij voor ons bracht om ons mogelijk te maken zaligheid en verhoging te verwerven. Het betaamt een ieder van ons zijn hart en zijn leven te onderzoeken en te bedenken hoe goed en genadig onze Here geweest is. George Hebert heeft gezegd: „Gij, die ons zoveel gegeven hebt, geef ons nog één ding ... een dankbaar hart.

Vorige week ontving ik een brief, waarin een vrouw schreef: „Wij hebben ... onze hemelse Vader lief met geheel ons hart ... Indien ik de rest van mijn leven elke minuut zou moeten werken, dan zou ik toch niet Zijn kostelijk geschenk, het Evangelie, kunnen vergoeden.”

In een toespraak tot zijn volk heeft koning Benjamin gezegd: „En wederom zeg ik tot u ... dat zo gij kennis hebt verkregen van de heerlijkheid Gods ... en vergeving van uw zonden hebt ontvangen ... zo zou ik willen, dat gij de grootheid Gods en uw eigen nietswaardigheid en Zijn goedheid en lankmoedigheid jegens u ... zoudt gedenken ... en u veranderen in de diepste ootmoed ... en dagelijks de naam des Heren aanroepen, standvastig staande in het geloof in wat te komen staat...

„...Ik zeg u, dat, indien gij dit zult doen, gij u altijd zult verblijden en

van de liefde Gods vervuld zult zijn... en gij zult toenemen in de kennis der heerlijkheid van Hem, Die u heeft geschapen...

En gij zult geen lust hebben om elkander kwaad te doen, maar alleen om vreedzaam te leven en ieder mens te geven, wat hem toekomt.

En gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, ...

Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen.” (Mosiah 4:11-15.)

In ons streven het goede te doen worden wij soms omringd door beproevingen, maar de Here geeft ons deze troostende verzekering: Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoed en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. (Mattheüs 11:28-29.) „Ik ben het Licht en het Leven der wereld. Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde.

Ziet, Ik ben tot de wereld gekomen om verlossing aan de wereld te brengen, om de wereld van zonde te redden.” (III Nefi 9:18, 21.)

En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn ... zo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.” (Johannes 14:3.)

Het is nú onze tijd om ons voor te bereiden en waardig te zijn voor de vervulling van deze grootse belofte. Vele mensen hebben hun geloof voor waarden verloren en hebben naar weelde gestreefd, ten koste van hun geestelijke groei. Elke taak, elke plicht, elke opdracht moet in eerste instantie worden benaderd door te overwegen hoe de Zoon van God deze zou hebben vervuld. Onze Here en Heiland Jezus Christus heeft ons de weg getoond om eeuwig geluk te verwerven door de wijze waarop wij leven. Wij moeten allen

vertrouwen op Zijn verdiensten voor onze zaligheid en heerlijkheid.

En als een van hen die tot taak hebben te getuigen van de realiteit van Christus in Gods grote levens- en heilsplan, getuig ik plechtig van deze waarheden; ook dat de geest der mensen nooit sterft en dat het leven verder reikt dan dit sterfelijk bestaan. Ik getuig nederig dat God leeft; dat Jezus Christus Zijn Zoon leeft; en dat het Evangelie dat wij onderwijzen, waar is. Ik geef u ook mijn getuigenis van de goddelijke roeping van onze geliefde president Spencer W. Kimball. Ik koester grote liefde, respect en bewondering voor hem. Ik wil hem mijn steun verlenen; ik wil hem schragen; ik wil hem volgen, want ik weet dat hij de gezalfde des Heren voor Zijn volk in deze tijd is. God zegene ons allen met getrouwheid en standvastigheid jegens de verbonden die wij met onze Here gemaakt hebben. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. *

De kracht van ons getuigenis

Een getuigenis gepaard aan geloof en volharding brengt verhoging.

DOOR HARTMAN RECTOR JR. Van de Eerste Raad van Zeventig

Toespraak gehouden zondagmiddag 7 april 1974 op de aprilconferentie.

Op deze conferentie hebben wij een nieuwe profeet gesteund en dat is wonderbaarlijk inspirerend. Het is noodzakelijk, want het is een gebod van God, maar het werk moet natuurlijk nog gedaan worden. We moeten hem volgen.

Het antwoord van de profeet Joseph Smith op de vraag „Wat zijn de fundamentele beginselen van uw godsdienst?” bevat een korte verklaring van de belangrijkheid van een getuigenis. Hij heeft gezegd:

„De fundamentele beginselen van onze godsdienst zijn het getuigenis van de Apostelen en Profeten aangaande Jezus Christus, namelijk dat Hij gestorven is, begraven en ten derden dage verrezen, en dat Hij ten hemel is gevaren. En al het andere, dat tot onze godsdienst behoort, is hier slechts een aanhangsel van.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, p. 128.)

Een getuigenis is een zekere kennis van de waarheid van het Evangelie, dat ontvangen wordt door openbaring van de Heilige Geest, zoals president Romney deze morgen reeds omschreef. Als zodanig is het van vitaal belang voor de ziel, die innige omgang met de Schepper heeft. Een getuigenis is van vitaal

belang, maar de mensen worden niet zalig alleen vanwege hun getuigenis, ofschoon dit het begin is van de waarlijke geestelijke vooruitgang.

Het is een algemene vergissing te menen dat een getuigenis volledige bekering betekent. We stellen vaak iemands getuigenis gelijk aan zijn geloof. We zeggen: „Hij heeft een groot geloof” in de betekenis dat hij een sterk getuigenis heeft, of we zeggen: „Hij heeft een sterk getuigenis” en bedoelen, dat hij een

groot geloof heeft. Ik geloof echter niet dat beide synoniem zijn. Geloof is gebaseerd op kennis; het is een hopen op „dingen die niet worden gezien, maar die waar zijn.” (Alma 32:21.) Een getuigenis is geopenbaarde kennis.

Een getuigenis geven heeft te maken met getuigen van, bewijzen leveren van, wat wij weten dat waar is. Veel van wat wij „een getuigenis geven” noemen is in werkelijkheid helemaal geen getuigenis — het is een onder

woorden brengen of uitspreken van onze dank in het openbaar. Het is goed dankbaar te zijn, maar onze dank betuigen in het openbaar is geen getuigenis. Een getuigenis komt door de Heilige Geest. De Geest van Christus, waarvan Johannes getuigt, is „het waarachtig Licht, Hetwelk verlicht een iegelijk mens, komende in de wereld“ (Johannes 1:9), en leidt een mens tot Christus en helpt hem een getuigenis te verwerven en indien het wordt opgevolgd, leidt dat tot de doop in Christus' Kerk.

Vele mensen voelen dat zij een getuigenis ontvangen dat Jezus is de Christus, en zij denken dat dat alleen hen redt. Zij zeggen, dat zij „gered“ zijn. Dat is natuurlijk niet zo. Het redde een derde van de hemelse heirscharen niet. Jakobus heeft geschreven: „...de duivelen geloven het ook en zij sidderen.“ (Jakobus 2:19.) Wát geloven zij? Dat Jezus is de Christus, en eigenlijk wéten zij het. Petrus had een getuigenis dat Jezus is de Christus; dat hij ook gaf; en het kwam beslist van de Here, want de Meester zei: „...vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.“ (Mattheüs 16:17.) Het valt zeer te betwijfelen of Petrus op dat tijd stip bekeerd was, omdat hij niet kon toegeven dat hij de Here Jezus Christus kende, toen hij meende dat zijn eigen leven in gevaar was. Later bevestigde de Meester dat het Petrus aan bekering ontbrak, toen Hij, vlak voordat Hij Zijn lijden en dood aan het kruis tegemoet ging, tot Petrus zei: „...als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.“ (Lukas 22:32.) Petrus' getuigenis of kennis dat Jezus was de Christus, „reddde“ hem er niet van, de Meester te verloochenen — waarschijnlijk omdat hij niet bekeerd was. Hij volgde de Heiland nog niet met gevaar voor eigen leven.

Wanneer wij bekeerd zijn, verlenen wij de gezalfde dienstknechten des Heren onze steun en volgen wij hen; wij zijn in overeenstemming met hen. Dat is één van de ware ken-

merken van de bekering. Vele mensen met een getuigenis zijn niet in staat geweest dat te doen. Om er in deze bedeling maar een paar te noemen: Martin Harris, David Whitmer en Oliver Cowdery (de drie getuigen van het Boek van Mormon) en Thomas B. Marsh (de eerste president van de Raad der Twaalven) kampfden met hetzelfde probleem. Zij weigerden des Heren gezalfde dienstknecht hun steun te verlenen en het leidde ertoe, dat zij uit Zijn Kerk werden verdreven.

Bekering houdt een verandering in; zoals koning Benjamin heeft gezegd, betekent het dat „de natuurlijke mens afsterft“; die zelfzuchtig, bedriegelijk, ongeduldig, onmatig, ongehoorzaam en opstandig is, zodat zo iemand „...een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Here.“ Dat betekent, dat men zelfs „wordt gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.“ (Mosiah 3:19.)

Om dit speciale punt extra nadruk te geven heeft Christus gezegd: „Niet ... die tot Mij zegt: Heere, Heere! (zal gered worden) ... maar die daar doet den wil mijns Vaders, Die in de hemelen is.“ (Mattheüs 7:21.)

Jezus gaf er Zich geheel aan over de wil van Zijn Vader te doen en er was geen twijfel in Zijn raad dat wij Hem volgen in het doen van de wil van de Vader. Zij die waarlijk bekeerd zijn, verlangen de wil van de Vader te doen. Hoe komen wij Zijn wil te weten? Dat kan inderdaad rechtstreeks van de Vader komen door openbaring, maar dat gebeurt zelden. Wanneer Hij dienstknechten heeft, die volmacht hebben om in Zijn naam te handelen, dan krijgen we dit gewoonlijk via Zijn dienstknechten — de president van de Kerk, de Hoge Autoriteiten, de ringpresident, de bisschop, de gemeentepresident of met andere woorden via de gezalfde dienst-

knechten des Heren. Hieruit blijkt duidelijk hoe noodzakelijk het is dat wij de gezalfde dienstknechten des Heren in gerechtigheid onze steun verlenen. Indien wij waarlijk bekeerd zijn, zijn wij in harmonie met hen. Dat is een kenmerk van de ware bekering; dat is de wil van de Vader doen.

Er zijn maar weinig voorbeelden in de geschiedenis van de wereld opgetekend, waarin God de Vader rechtstreeks tot de mens gesproken heeft. Over het algemeen is het de Here Jezus Christus, die spreekt. Hij is Jehovah uit het Oude Testament. Hij heeft volmacht om te spreken namens Zijn Vader. Er zijn echter een paar gevallen opgetekend, waarin er geen twijfel bestaat wie er spreekt — het is de Vader. Zijn stem werd gehoord bij de doop van Jezus Christus door Johannes in de Jordaan. Hij werd wederom gehoord op de berg der verheerlijking. Hij werd opnieuw gehoord in 1820 in het bos bij Palmyra in de staat New York door de profeet Joseph Smith — altijd om Zijn Zoon Jezus Christus voor te stellen of om van Hem te getuigen.

Er zijn echter ook gevallen opgetekend, waarbij het woord van de Vader door de profeten aan ons gegeven wordt. Een aantal ervan vinden we in het Boek van Mormon. Het Boek van Mormon is het boek, waarover de profeet Joseph Smith getuigde „dat het Boek ... het nauwkeurigste boek ter wereld was ... en de mens zal nader tot God komen door zijn voorschriften op te volgen dan door die van enig ander boek.

(Leringen van de profeet Joseph Smith, p. 205.)

Speciaal in het gedeelte waarop ik doel, heeft de profeet Nefi uiteengezet, waarom het noodzakelijk was dat Jezus werd gedoopt door Johannes, „want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.” Hij onderwees dat Christus Zich voor de Vader vernederde, en tot de Vader getuigde dat Hij Hem gehoorzaam zou zijn in het onderhouden van Zijn geboden.

„En verder kunnen de kinderen der mensen zien aan het voorbeeld, dat Hij hun heeft gesteld, hoe recht het pad en hoe nauw de poort is, waardoor zij moeten binnengaan.

En Hij zeide tot de kinderen der mensen: Volgt Mij ...” (II Nephi 31:5, 8, 9, 10.)

Nefi stelde de vraag: „Welnu, mijn geliefde broederen, kunnen wij Jezus volgen, indien wij niet gewillig zijn, de geboden des Vaders te onderhouden?” (II Nepi 31:10.) Dan vermeldt Nefi de leerstelling van de Vader: „...Bekeert u, bekeert u, en wordt gedoopt in de naam van Mijn Geliefde Zoon.

En ook kwam de stem van de Zoon tot mij, en zeide: Aan hem, die in Mijn naam wordt gedoopt, zal de Vader de Heilige Geest schenken, zoals aan Mij. Volgt Mij daarom, en doet de dingen, die gij Mij hebt zien doen.” (II Nepi 31:11, 12.)

Verder vermeldt Nefi, dat de stem van de Zoon tot hem kwam en zeide: „...Wanneer gij u hebt bekeerd van uw zonden, en voor de Vader hebt getuigd, dat gij gewillig zijt Mijn geboden te onderhouden, door de doop in water, en gij de doop met vuur en met de Heilige Geest hebt ontvangen, en een nieuwe taal kunt spreken, ja, zelfs de taal der engelen, en gij zoudt Mij daarna verloochenen, zou het voor u beter zijn geweest, dat gij Mij niet had gekend.” (II Nepi 31:14.)

En Nefi vermeldt dit getuigenis van de Vader met betrekking tot de Zoon:

„En ik hoorde de stem van de Vader, die zeide: Ja, de woorden Mijns

Geliefden zijn waar en getrouw. Die volhardt tot het einde, zal zalig worden.” (II Nepi 31:15.)

Dit is duidelijk de belangrijkste boodschap die God de Vader aan Zijn kinderen geven kon: Bekering en gedoopt worden in de naam van Jezus Christus en dan volharden tot het einde. Dat is de wil van de Vader.

Dat is wat Hij voor Zijn kinderen wil. Het kenmerk van de ware bekering is *volharding*. Alleen voor wie tot het einde toe volhardt, zal het grootste en eeuwige heilsplan worden tot stand gebracht.

De uitspraak van de profeet Joseph Smith over aanmerkingen maken of rebelleren tegen des Heren Gezalfde is van grote betekenis:

De profeet heeft gezegd: „Ik zal u een der sleutelen van de verborgenheden van het Koninkrijk geven. Het is een eeuwig beginsel, dat van alle eeuwigheid bij God bestaan heeft: „Indien een mens opstaat om anderen te veroordelen en fouten zoekt in de Kerk, en zegt, dat ze allen verkeerd zijn terwijl hij zelf alleen rechtvaardig is, weet dan zeker, dat deze

mens zich op de brede weg van de afval bevindt; en als hij zich niet bekeert zal hij afvallen, zo waar als God leeft.” (Leringen van de profeet Joseph Smith, p. 164, 165.)

Dan is het van onze kant weigeren des Heren gezalfde dienstknechten onze steun te verlenen een vorm van rebellie, wat openlijke of moedwillige tegenstand tegen een trotseren van Gods gezag is. Dat is buitengewoon ernstig. Rebelle is het tegenovergestelde van gehoorzaamheid en leidt tot uitwerping uit het Koninkrijk. Dat is met Lucifer gebeurd. Hij weigerde de Here zijn steun te verlenen, doordat hij de dingen die hij de Vader vóór hem had zien doen niet wilde opvolgen.

Wanneer wij niet doen, wat wij weten dat wij moeten doen, doordat wij het licht voor ons hebben, maar weigeren te gehoorzamen, ondanks de verbonden, die wij in de wateren des doops aangegaan hebben, dan worden wij rebellen. Sommigen schijnen zelfs behagen te scheppen in hun rebellie. Zij pochen er over. Als ze maar beseften dat des Heren toorn ontstoken is tegen alle rebel-

lerenden (zie LV 63:2) en zij zullen worden gefolterd door vele smarten en zij zullen falen. (Zie LV 1:3.)

In deze aardse proeftijd zullen zij die zich bekeerd hebben slagen. Het koninkrijk zal niet falen. Het is de steen, die de profeet Daniël zag, die zonder handen uit de berg werd uitgehouwen en de helling af rolde met steeds grotere snelheid. Hij verpletterde alle andere koninkrijken; hij vervulde de hele aarde en bleef voor eeuwig bestaan.

Het Koninkrijk Gods is de winnaar. Is het niet geweldig tot de winnende partij de behoren? Houd u niet van een winnaar? Ik wel. Ik wil toegeven dat ik er een hekel aan heb te verliezen. Ik geloof dat ik de slechtste verliezer ter wereld ben. Er zijn mensen die beweren dat het er niet toe doet of u wint of verliest. Het gaat erom hoe u het spel speelt. Geloof u hen niet. Het maakt heel veel verschil of u wint of niet. We kwamen naar deze aarde om te winnen en wij zullen winnen, indien wij aan de kant des Heren blijven, omdat de Here niet zal verliezen. Hij kan niet verliezen. Het Koninkrijk zal winnen en wanneer wij op Zijn manier doen, zullen wij met Hem winnen. De belofte is gewis: „...Die volhardt tot het einde, zal zalig worden.” (II Nefi 31:15.)

Een getuigenis maakt ons niet zalig, maar een geruigenis gepaard aan geloof en bekering, waarbij blijvende kracht is inbegrepen, wat volharding is, zal ons verheerlijken.

Luister naar de woorden van de Meester:

„Daarom, aangezien gij zaakwaarnemers zijt, hebt gij opdracht van de Heer; en wat gij ook doet volgens de wil des Heren, is de zaak des Heren.

Verflauwt daarom niet in goedgevoelen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.

Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest; en in deze laatste dagen zullen de gewilligen en gehoorzamen het goede eten van het land Zion.

En de weerspanningen zullen uit het land Zion worden afgesneden en weggezonden, en zij zullen het land niet beërven.

Want voorwaar zeg Ik, dat de weerspanningen niet van het bloed van Efraïm zijn: daarom zullen zij worden uitgerukt.

Ziet, om de natïën te oordelen, heb Ik, de Here, Mijn kerk in deze laatste dagen gesteld tot een rechter, die op een heuvel zit, of op een hoge plaats.

Want het zal geschieden, dat de inwoners van Zion over alle dingen, behorende tot Zion, zullen oordelen. En leugenaars en huichelaars zullen door hen worden beproefd, en zij, die geen apostelen en profeten zijn, zullen bekend worden.

En zelfs de bisschop, die een rechter is, en zijn raadgevers zullen worden veroordeeld en door anderen vervangen, indien zij niet getrouw zijn in hun rentmeesterschap.

Want ziet, Ik zeg u, dat Zion zal bloeien, en de heerlijkheid des Heren zal op haar zijn;

En zij zal de volkeren een banier zijn, en van uit iedere natie onder de hemel zullen er tot haar komen.

En de dag zal komen, wanneer de natïën der aarde wegens haar zullen beven, en wegens haar geweldigen zullen vrezden. De Here heeft het gesproken. Amen.”

(LV 64:29, 33-34.) Klinkt dat in uw oren als taal van een verliezer? Ik zeg u: neen. En zij die bekeerd zijn, die de Here kunnen volgen en Zijn gezalfde dienstknechten, zijn zij die de doeleinden Gods tot stand zullen brengen. Voordat u een groot leider in het Koninkrijk Gods kunt worden, moet u eerst een groot volgeling zijn. Nog steeds geldt: „...gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen.” (I Samuel 15:22.)

Moge de Here ons zegenen om vast te houden en standvastig te blijven als wij des Heren gezalfde dienstknechten volgen en mogen wij ons daarvoor tevreden voelen. Ik bid dat het zo met ons moge zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. *

(Vervolg van blz. 514)

„...Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.” (Negende artikel des geloofs.)

Ik besluit met een vers uit de Leer en Verbonden, waarin een leefregel en een belofte staat:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben...” (LV 93:1.)

Ik nodig u niet uit naar een teken te zoeken, maar uw gedachten, uw hart en uw lichaam te reinigen.

De Here heeft gezegd: „Heiligt u daarom, opdat uw gemoed oprechter voor God worde, en de dagen zullen komen, dat gij Hem zult zien; want Hij zal Zijn aangezicht voor u ontsluiten, en het zal in Zijn tijd geschieden, en op Zijn wijze, en over-eenkomstig Zijn wil.” (LV 88:68.)

Ik geef u mijn getuigenis, dat de openbaringen waar zijn. Ik heb ze beproefd. Daar voor ons zitten in deze conferentie de algemene autoriteiten van de Kerk, vijftien mannen, die tot apostelen geroepen en geordend zijn, als speciale getuigen van de Here Jezus Christus. Ik geef u mijn getuigenis, dat Hij leeft. Ik heb dat getuigenis en getuig, dat het Evangelie van Jezus Christus de kracht tot zaligheid is, en dat een ieder door te zoeken kan weten, dat deze diamanten echt zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. *

Zegeningen uitgestort

Het betalen van onze tienden is een proef voor onze getrouwheid en betrouwbaarheid

DOOR HENRY D. TAYLOR
Assistent van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden zondagmiddag 7 april 1974
op de aprilconferentie.

Met het stijgen van de kosten van goederen en diensten vindt tevens een regelmatige opmars van de inflatie plaats. Deze toename resulteert voor velen in ontberingen maar in het bijzonder voor personen en gezinnen met een vast inkomen. Er wordt zulk een zware toel geheven van elke beschikbare munteenheid, dat men de tering voortdurend naar de nering moet zetten om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen.

Eeuwen geleden gaf de Here door middel van een profeet een gedragsregel die de oplossing voor deze problemen brengt, toen Hij tot Maleachi zei: „Brengrt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.” (Maleachi 3:10.) Vaak horen wij zeggen: „Ik kan het mij niet veroorloven om tienden te betalen.” Mensen, die dergelijke opmerkingen maken, hebben nog niet geleerd, dat zij het zich niet kunnen permitteren geen tienden te betalen. Er zijn vele leden die uit ervaring kunnen getuigen, en dat ook inderdaad doen, dat negen tienden, zorgvuldig ingedeeld, begroot en verstandig uitgegeven, met de zegen des Heren veel meer zijn, dan tien tienden lukraak uitgegeven, zonder indeling en zonder des Heren zegen. Het betalen van tienden is de proef op onze getrouwheid en betrouwbaarheid. Vele jaren geleden gaf president Joseph F. Smith de raad: „Door dit beginsel (tienden) zal de trouw van de leden van de Kerk worden beproefd. Door dit beginsel

zal het duidelijk worden wie er vóór het koninkrijk Gods en wie er tegen is. (Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, p. 222.)

Vaak wordt de vraag gesteld: „Wat is een tiende?” Joseph L. Wirthlin, voormalig presidentend bisschop van de Kerk, gaf een duidelijke definitie, toen hij verklaarde: „Het woord zelf duidt aan één tiende. Een tiende is één tiende van het *volledige inkomen* van iemand die voor loon werkt. Een tiende is één tiende van het *netto inkomen* van iemand die een beroep uitoefent. Een tiende is één tiende van het *netto inkomen* van de boer en ook één tiende van de produkten die de boer gebruikt om zijn gezin te voeden, wat een rechtvaardige en billijke vereiste is, daar anderen het voedsel dat voor het gezin nodig is, van hun inkomen aanschaffen. Een tiende is één tiende van de reuvenen die verkregen worden uit geldbeleggingen. Een tiende is één tiende van het netto inkomen uit verzekeringen minus de premies, indien over die premies een tiende werd betaald.” (*Conference Report* van april 1953, p. 98.)

Verskillende presidenten van de Kerk hebben uitgelegd dat het betalen van tienden een individuele en persoonlijke aangelegenheid is en dat het een vrijwillige bijdrage is. Brigham Young onderwees de heiligen in de begindagen van de Kerk: „Wij vragen niemand een tiende te betalen, tenzij zij bereid zijn het te doen; maar indien u voorwerd tienden te betalen, doe het dan als eerlijke mensen.” („Brigham Young on Tithing” uit de *Improvement Era* van mei 1941, p. 282.)

Jaren later adviseerde president Grant de mensen met deze woorden: „de Here zendt geen inzamelaars rond eenmaal per maand om het geld te innen. Hij zendt ons niet eenmaal per maand een rekening; de Here vertrouwt ons; we zijn rentmeesters; we hebben onze vrije wil...” (Heber J. Grant, „Settlement”, *Improvement Era* van januari 1941, p. 9.)

Er schuilt een verdienste in het betalen van tienden wanneer men zijn inkomsten of zijn oogst ontvangt, hoewel boeren en anderen die hun eigen bedrijf hebben, het gewoonlijk nodig vinden hun oogst of inkomen eenmaal per jaar te berekenen. President Grant stelde ook aan de hand van een jarenlange ervaring en observatie voor: „Het betalen van onze tienden in het tijdvak, waarover het gaat — wanneer we ons inkomen ontvangen — maakt het gemakkelijk om te doen. Ik geloof, dat zij die iedere maand hun tiende betalen veel minder moeilijkheden hebben met het betalen dan zij, die de betaling uitstellen tot het eind van het jaar...” (Citaat van Heber J. Grant.)

De tiendenwet komt van de Here als een gebod en wanneer we die wet en dat gebod onderhouden, hebben we recht op de zegeningen, die beloofd zijn, want de Here heeft gezegd: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar *wanneer gij niet doet, wat Ik zeg*, hebt gij geen belofte.” (LV 82:10. *Cursivering toegevoegd.*)

In de eerste dagen van de Kerk was er een goede en getrouwe vrouw, Mary Smith, de weduwe van de vermoorde patriarch Hyrum Smith. Ze geloofde vast in de beloften des Heren. Haar zoon, Joseph F. Smith, en haar kleinzoon, Joseph Fielding Smith, werden president van de Kerk. President Joseph F. Smith heeft een voorval verteld dat plaatsvond toen hij een jongen van 10 jaar was.

„Ik heb nog een levende herinnering aan een voorval uit mijn kindjaren. Mijn moeder was een we-

duwe met een groot gezin waarvoor zij moest zorgen. Toen wij eens in het voorjaar onze aardappelkuilen openden, liet zij door haar jongens een partijtje van de beste aardappelen opladen en zij bracht die naar het tiendenkantoor. Aardappels waren dat jaar erg schaars. Ik was toen nog een kleine jongen en ik mende het span paarden. Toen wij bij de stoep van het kantoor voorreden om de aardappelen te lossen, kwam een van de klerken naar buiten en zei tegen mijn moeder: „Weduwe Smith, het is een schandaal, dat u tienden moet betalen.” Hij zei nog een paar dingen, die ik mij nog goed herinner, maar het is niet nodig dat ik die hier herhaal. De voornamen van die tiendenklerk waren William Thompson, en hij berispte mijn moeder omdat zij haar tiende betaalde; hij vond haar allesbehalve verstandig of voorzichtig. Hij zei dat er genoeg andere mensen waren, die sterk waren en best konden werken, die steun ontvingen van het tiendenkantoor. Mijn moeder keek hem aan en zei: „William, je moest je schamen. Zou je mij een zegen willen onthouden? Als ik mijn tiende niet betaalde, zou ik moeten verwachten dat de Heer mij Zijn zegeningen zou onthouden. Ik betaal mijn tiende, niet alleen omdat het een gebod van God is, maar ook omdat ik verwacht er een zegen door te krijgen. Door dit gebod en andere geboden te onderhouden, verwacht ik dat het mij goed zal gaan en dat ik in staat zal zijn voor mijn gezin te zorgen.” Ofschoon zij weduwe was, heeft zij, zoals u in de archieven van de Kerk vanaf het begin tot aan haar sterfdag kunt zien, nooit ook maar een cent voor haar onderhoud en dat van haar gezin ontvangen; maar zij heeft duizenden dollars betaald in tarwe, aardappelen, maïs, groenten, vlees, enz. De tienden van haar schapen en ander vee, het tiende pond van haar boter, haar tiende kip, het tiende van haar eieren, het tiende varken, het tiende veulen — een tiende van haar gehele opbrengst

betaalde zij. Hier zit mijn broer, die kan getuigen van de waarheid van wat ik zeg, evenals anderen die haar hebben gekend. Zij was voorspoedig omdat zij aan de wetten van God gehoorzaamde. Zij bezat meer dan genoeg om haar gezin te onderhouden. Wij kwamen nooit zoveel tekort als vele anderen, want hoewel wij al blij waren met netels toen wij pas in de valleien waren aangekomen, en hoewel wij wortels van distels en andere planten en dergelijke dingen aten, waren wij niet slechter af dan duizenden anderen, en minder arm dan velen, want wij hadden, zover ik mij herinner, nooit gebrek aan maïsmeel en melk en boter. Toen werd de naam van die weduwe in het boek van Gods wet ingeschreven. Die weduwe had recht op de voorrechten van het huis Gods. Geen verordening van het Evangelie kon haar worden onthouden, want zij gehoorzaamde de geboden van God, en zij wilde niet in haar plicht tekort schieten, al werd haar door iemand in een officieel ambt aangeraden een gebod van God niet na te komen.” (Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, p. 225, 226.)

Ik herinner mij, hoe ik in oktober 1948 in deze beroemde tabernakel zat op de halfjaarlijkse conferentie van de Kerk. Broeder Matthew Cowley van de Raad der Twaalven sprak. Hij verhaalde een voorval dat een diepe en blijvende indruk op mij maakte. Toen hij president van de zending op Nieuw Zeeland was, bezocht hij een goede Maori-zuster, die oprecht geloofde en de beginselen van de tienden in acht nam. Broeder Cowley vertelde deze belevenis in de volgende woorden: „Op een keer, toen ik weer in die streek was, bezocht ik het oude vrouwtje, dat toen in de tachtig was en blind. Ze woonde niet in een gemeente en had geen contact met de priesterschap, uitgezonderd wanneer de zendingen haar een bezoek brachten. We hadden daar in die tijd geen zendingen. Die waren in het strijdgevoel.

Ik ging naar binnen en begroette

haar op Maori-manier. Ze zat buiten op het achtererf bij haar vuurtje. Ik wilde haar een hand geven en stond op het punt neuzen met haar te wrijven, toen ze zei: „Geef me geen hand...”

Ik zei: „O, maar dat is schoon vuil aan uw handen. Ik wil u graag de hand drukken.”

Ze zei: „Nog niet. Toen kroop ze op handen en voeten naar haar huisje. Bij de hoek van het huis stond een spade. Ze pakte de spade op en kroop weg in een andere richting, terwijl ze de afstand mat die ze aflegde. Tenslotte kwam ze op een bepaald punt en begon met de spade te graven. Tenslotte stuitte ze op iets hards. Ze groef de grond verder met haar handen uit en lichtte er een jampot uit. Ze maakte hem open, stak haar hand erin, pakte er iets uit en reikte het aan mij. Het bleek Nieuwzeelands geld te zijn. [In Nederlands geld omgerekend was het ongeveer 300 gulden.

Ze zei: „Hier is mijn tiende. Nu kan ik de priesterschap van God een hand geven.”

Ik zei: „U bent niet zoveel tienden verschuldigd.”

Ze zei: „Dat weet ik. Ik ben het niet nu verschuldigd, maar ik betaal wat vooruit, want ik weer niet, wanneer de priesterschap van God weer deze kant uitkomt.”

Toen, na een korte pauze en hevige ontoeder, vervolgde broeder Cowley: „En toen boog ik mij voorover en drukte mijn neus en voorhoofd tegen de hare en de tranen uit mijn ogen liepen over haar wangen...” (CR van oktober 1948, p. 159, 160.) (Matthew Cowley, 1897-1953, in 1945 tot apostel aangesteld.)

Mijn geliefde broeders en zusters, de Here houdt Zich aan Zijn beloften. Hij opent waarlijk de vensters des hemels en giet Zijn zegeningen af op hen die getrouw zijn en Zijn geboden onderhouden, maar het gebeurt op Zijn eigen wijze; de Here houdt Zijn beloften.

En deze dingen getuig ik tot u in de naam van onze Here en Heiland Jezus Christus. Amen.

balspel. Allengs begonnen zij daar genoeg van te krijgen. Hij merkte dit en riep ze toen bij elkaar en zei: „Laten we een blokhut gaan bouwen.’ En dat deden ze. Joseph en de jongemannen bouwden een blokhut voor een weduwe. Dit was Joseph, altijd helpen waar het maar mogelijk was.” (*Juvenile Instructor*, vol. 27 [1892], p. 153.)

John L. Smith haalt nog een ander voorbeeld aan, waaruit Josephs tedere gevoelens voor zijn jonge neef blijken. Het was in juni 1844, kort voor de profeet als martelaar stierf. De profeet verzocht John L. Smith en 75 andere manschappen van het Nauvoo Legioen om naar Nauvoo te komen. John L. en zijn kameraden woonden toen in Macedonia, op enige kilometers afstand van Nauvoo. Het had geregend en de wegen waren moeilijk begaanbaar. Met uitzondering van acht man waren allen te voet en op sommige plaatsen moesten zij tot aan hun middel door het water waden.

„Wij bereikten Nauvoo omstreeks het aanbreken van de dag,” zegt de verteller, „en sloegen ons kamp op voor het grote stenen huis van Foster, dat dicht bij de tempel stond. Onze uitrustingen werden in een zijstraat geplaatst... Terwijl ik bij de bagage op wacht stond, kwam Joseph op het plankier aanrijden: hij reikte mij de hand en vroeg naar oom en tante. Hij hield mijn hand vast en trok mij naar voren totdat ik genoodzaakt was op het plankier te stappen. Terwijl hij zijn paard zijwaarts wendde, liet hij mij stap voor stap naar het einde van het plankier lopen, en toen hij zag dat mijn voeten bij iedere stap bloedsporen op het hout achterlieten, vroeg hij mij wat er met mijn voeten aan de hand was. Ik antwoordde hem dat het gras van de prairie mijn schoenen aan flarden had gesneden en mijn voeten had verwond, maar dat zij weer spoedig beter zouden zijn.

Ik merkte dat de hand die hij naar zijn gezicht bracht, was toen ik naar hem opkeek zag ik dat zijn gezicht geheel betraand was. Hij legde zijn hand op mijn hoofd en zei: „God zegen je, mijn beste jongen,” en hij vroeg of anderen van de manschappen in dezelfde toestand verkeerden. Ik zei dat er inderdaad een aantal net zo aan toe waren. Terwijl hij zich tot de heer Lathrup wendde, toen deze laatste naar de deur van zijn magazijn kwam, zei de profeet: „Zorg dat deze mannen schoenen krijgen.”

Joseph wendde zich toen tot mij en zei: „Jan, de troepen zullen worden ontbonden en naar huis terugkeren. Ik zal onder de bescherming, die de gouverneur mij kan geven, naar Carthage gaan om daar terecht te staan.” Zich dan naar mij buigend legde hij een van zijn handen op mijn hoofd en zei: „Vrees niet, want je zult toch Israël in vrede zien overwinnen.” (Edwin F. Parry, *Stories about Joseph Smith* [Deseret News Press, 1934], pp. 126-28.)

„Op een avond in de zomer van 1837 reden Joseph en ik met een rijtuig naar de kleine stad Painesville, Ohio, en begaven ons naar het huis van een vriend, om de avondmaaltijd te gebruiken. Wij waren nauwelijks met ons maal gereed toen buiten de rust werd verstoord. Een bende had zich verzameld en we hoorden boosaardige uitroepen. We werden bedreigd met de dood. Zij eisten dat men onze gastheer Joseph en mij aan hen zou uitleveren. Deze echter liet ons via een achterdeur vertrekken en hielp ons in de duisternis wegkomen. Al spoedig kwam de bende tot de ontdekking dat wij ontsnapt waren, en daarom zonden zij mannen te paard langs de weg, waar zij ons dachten te vinden. Er werden vuren aangestoken, wachten uitgezet, de omgeving afgezocht. Maar Joseph en ik namen niet de hoofdweg; we gingen door de bossen en moerassen die van de weg verwijderd lagen. De vuren hielpen ons de weg te vinden. Al spoedig begon ik vermoeid te raken. Ziekte en angst

hadden mij van mijn kracht beroofd. Joseph moest kiezen of hij mij zou achterlaten, waardoor ik in handen van het gepeupel zou vallen, of mij zou helpen en zich daardoor aan gevaar blootstellen. Hij koos voor het laatste en nam mij op zijn brede schouders en droeg mij, zo nu en dan even rustend, door het moeras en de duisternis. Enige uren later kwamen wij op de eenzame weg uit en daar waren we spoedig in veiligheid. Josephs grote lichaamskracht stelde hem in staat mijn leven te redden.” (Idem.)

Broeder Parley Pratt verkeerde lang met Joseph in gevangenschap en observeerde diens gevoelsleven. Hij maakte de profeet in tijden van ontbering mee en gescheiden van zijn gezin, en zag hem later als de dappere, grootse leider. Hij geeft ons de volgende beschrijving van Josephs persoonlijkheid.

„Hij was stoutmoedig en onafhankelijk van karakter; hij bewoog zich gemakkelijk en was joviaal; zijn berispingen waren verschrompelijk als van een leeuw; zijn weldadigheid onbegrensd als de oceaan; zijn intelligentie veelzijdig en zijn taal vol van de hem eigen welsprekendheid- niet opgeschroefd, niet geleerd, niet geaffecteerd, of verrijnd door opvoeding, maar voortvloeiende uit de hem aangeboren eenvoud en overvloedig in verscheidenheid naar inhoud en vorm.” (*Autobiography of Parley P. Pratt*, pp. 45-46.)

Joseph was een man die het voordeel had zelfvertrouwen te bezitten, maar het in het juiste evenwicht bewaarde door de door hem betoonde nederigheid. Hij was een uitmuntend denker en taalkundige, maar hij had weinig onderwijs genoten en was een slechte speller. Hij was diep geestelijk maar hij vermeed de indruk te wekken van plechtige vroomheid. Hij was een ongewoon godsdienstige leider, die zijn ervaring als pionier had naast zijn goddelijke roeping om de solide grondslag te leggen voor de nieuwe bedeling. *

Twee weken op zending

Zomer 1974 hebben dertien jongen broeders en tien jonge zusters van de Kerk hun huis vaarwel gezegd om veertien dagen zendingswerk te doen op de wijze van de full-time zendingen. Het zendingsgebied Amsterdam nodigt jongelui daartoe uit. Velen van hen hebben door het onderwijzen van het Evangelie aan anderen pas goed ontdekt wat het voor henzelf te betekenen heeft. Op zending zijn — ze hebben er de smaak van te pakken gekregen. President Kooyman citeert uit na afloop ontvangen brieven:

„Dikwijls heb ik mij afgevraagd wat op zending gaan is, en wat de zendingen nu eigenlijk doen. Je kunt er heel simpel achter komen, door zelf een tijdje zendingswerk te doen. Ik heb precies gedaan wat

een full-time zending doet. Het is verbluffend, wat een gezegend werk het is. Als je goed afgestemd bent voel je de Geest. Ik zou iedereen willen zeggen: probeer het ook eens, dan wil je beslist een full-time zending vervullen.”

„In die twee weken dat ik in de wijngaard van de Here was heb ik dingen gezien, gehoord, geleerd, gedacht en begrepen, wat mij op de weg naar de volmaking uitstekend te pas is gekomen. Mijn getuigenis is groter geworden en mijn huis is steviger op de rots gebouwd. Van dit aardse leven ben ik mij meer bewust geworden en ik heb begrepen niet voor mijzelf maar voor anderen te moeten leven. Ik hoop dat de Here over mijn twee weken tevreden zal zijn en ik hoop ook dat ik

nog de kans krijg om een full-time zending te vervullen.”

„Ik weet nu pas goed wat de zendingen doen en hebben gedaan en daarom is mijn respect voor hen zeer groot! Ik ben dankbaar dat ik mijn kleine bijdrage heb mogen leveren.”

„Ik heb zoveel geleerd en ik krijg reikhalzend uit naar de dag dat ik voor twee jaar op zending mag gaan.”

President Kooyman heeft vaak woorden van president Kimball aangehaald: het is belangrijk dat zendingen geroepen worden om in hun eigen land te werken. Duitsers moeten Duitsers onderwijzen. Nederlanders Nederlanders, Belgen Belgen. Met het gevolgde systeem werd aan de raad van president Kimball gevolg gegeven.

Drieëntwintig werden er geroepen. Ze presteerden veel volgens het zendingspresidium. Het waren Alida Aukema uit Harlingen (Antwerpen), Evy Aukema uit Harlingen (Den Haag), Anna Bartosik uit Breda (Den Haag), Erica v. Beest uit Alkmaar (Antwerpen), Henri Boegaerts uit Brussel (Groningen), Christien Douma uit Arnhem (Den Haag), Marie D'Hont uit Gent (Apeldoorn), Christiane v. Hauweghem uit Brussel (Den Haag), Richard Hoorn uit Delft (Antwerpen), Catharine Katipana uit Utrecht (Antwerpen), Leen Arie Kluit uit Schiedam-Vlaardingem (Haarlem), Jan J. W. Lingen uit Delft (Antwerpen), Frans Looy uit Arnhem (hoofdkantoor), Diana Methorst uit Arnhem (Antwerpen), Jean-Pierre Madry uit Gent (Haarlem), Albertus Niessink uit Rotterdam Zuid (Antwerpen), Hans Noot uit Brussel (Haarlem), Maurits Noot uit Brussel (Groningen), Rudolf v. Roosmalen uit Breda (Groningen), Linda Servaes uit Gent (Apeldoorn), Benjamin Westerhoff uit Arnhem (Antwerpen), Marinus Zwackhalen uit Rotterdam Zuid (Antwerpen) en Martin Gout uit Groningen (Antwerpen).

Kunt u het lezen?

DOOR N. BROEDER

In al onze gemeenten en wijken hebben we steeds organisten nodig voor de bijeenkomsten, ook in de week. Wat er gespeeld moet worden staat vast. We hebben de bundel *Heilige Lotzangen*, daarnaast nog een speciale bundel met liederen voor onze kinderen. De vraag is alleen maar, wie onzer kan lezen, wat er op het orgel moet worden gespeeld, eventueel op de piano. Kunt u het lezen? U kunt het lezen!

Ook u die meent geen muziek te kunnen lezen kunt muziek lezen en kunt de wijk of gemeente, de ZHV of de OOV helpen met het begeleiden op een orgel of piano. Als een gemeente zonder organist(e) zit is dat heel erg. Dat kan geregeld worden. Sinds kort zelfs voortreffelijk.

Ja, zegt iemand, maar ik kan het echt niet lezen! – Daar kunnen we iets aan doen. Kunt u lezen dat IXX x LXXV = MCCLXXV? Hier staat dat negentiende maal vijftienzeventig is twaalfhonderdvijfzeventig (tweede notatie). Nog een schrijfwijze: 19 x 75 = 1425. U kunt kiezen, wat u het liefste leest. De notatie 19 x 75 = 1425 zal het bij u wel winnen. Dat is de schrijfwijze, de notatie, die de meeste voordelen biedt (er zijn tien tekens, in verband met de tien mogelijkheden die zich per „positie” voordoen; het is een positionele code, met zogenaamde plaatswaarde.)

In het traditionele muziekschrift (dat niet het oudste muziekschrift is) moeten we per octaaf (van *do* tot *do*) twaalf te spelen tonen ontcijferen, terwijl er maar plaats is voor zeven. Dus wordt er met extra middelen gewerkt, als kruisen, mollen en herstellingsstekens. Zo is er meer te noemen, dat het traditionele muziekschrift niet tot de ideaalste code stempelt voor het noteren en lezen van te spelen muziek. Vergelijk het met IXX x LXXV = MCCLXXV. Het is dan ook van oudere datum dan uw auto en uw kleurentelevisie, die van meer vernuft getuigen (blijven). De bekende kruisvaarder Bernard van Clervaux heeft de kruisen en mollen nog uitgevonden, en ons daarmee op de hals gehaald dat „muziekles” aan kinderen en andere beginners in de regel niet veel meer voorstelt dan leren lezen, met veel mislukkers, helaas.

Is dus het traditionele muziekschrift moeilijk, het valt menigeen te leren. Wel zal lang niet iedere „organist” of „organiste” in onze Kerk alle liederen die we rijk zijn ermee kunnen spelen. Men moet nogal eens capituleren voor een „ingewikkelde” maat- of toonsoort . . .

Wat doen we daaraan? Het probleem is vaak geanalyseerd. De beste oplossing is . . . een goed muziekschrift, een muziekschrift dat aan de eisen voldoet, net als de notatie 19 x 75 =

1425 aan de eisen van ons tientalig stelsel voldoet. Een muziekschrift met plaats voor twaalf noten per octaaf, en meer dergelijke voordelen. Zo'n muziekschrift ontwikkelen op basis van de eisen die de muziek en de speler stellen is een wetenschappelijke arbeid, volbracht door Ir C. Pot, een Nederlander. Het resultaat heet Klavarskribo. Ieder die het Wilhelmus kan zingen en dus muzikaal is en (dit artikel) lezen kan, kan de eenvoudige schriftelijke cursus Klavarskribo volgen, en spelen in de Kerk – want we hebben de liederen ook in Klavarskribo! Nog niet allemaal, maar sinds kort wel meer dan de gemiddelde „organisten” volgens de traditionele notatie ontcijferen kunnen. Dat is een zegen. *Iedereen kan Klavarskribo spelen!*

Op verzoek van onze leden is het Instituut Klavarskribo te Slikkerveer, waar u uw bestelling doet kunt, allengs meer liederen uit onze *Heilige Lotzangen* in Klavarskribo gaan uitgeven. Nu zijn er vele liederen beschikbaar, en Instituut Klavarskribo wil naar een complete uitgave, zodra het economisch haalbaar lijkt. Voorlopig wordt bezien hoeveel de heiligen afnemen, wat er al is, voor hen. Kunt u niet spelen? Speel dan tòch. Vlot van het blad. Met een ander muziekschrift.

